SLOVO PRAVDY

2 2018

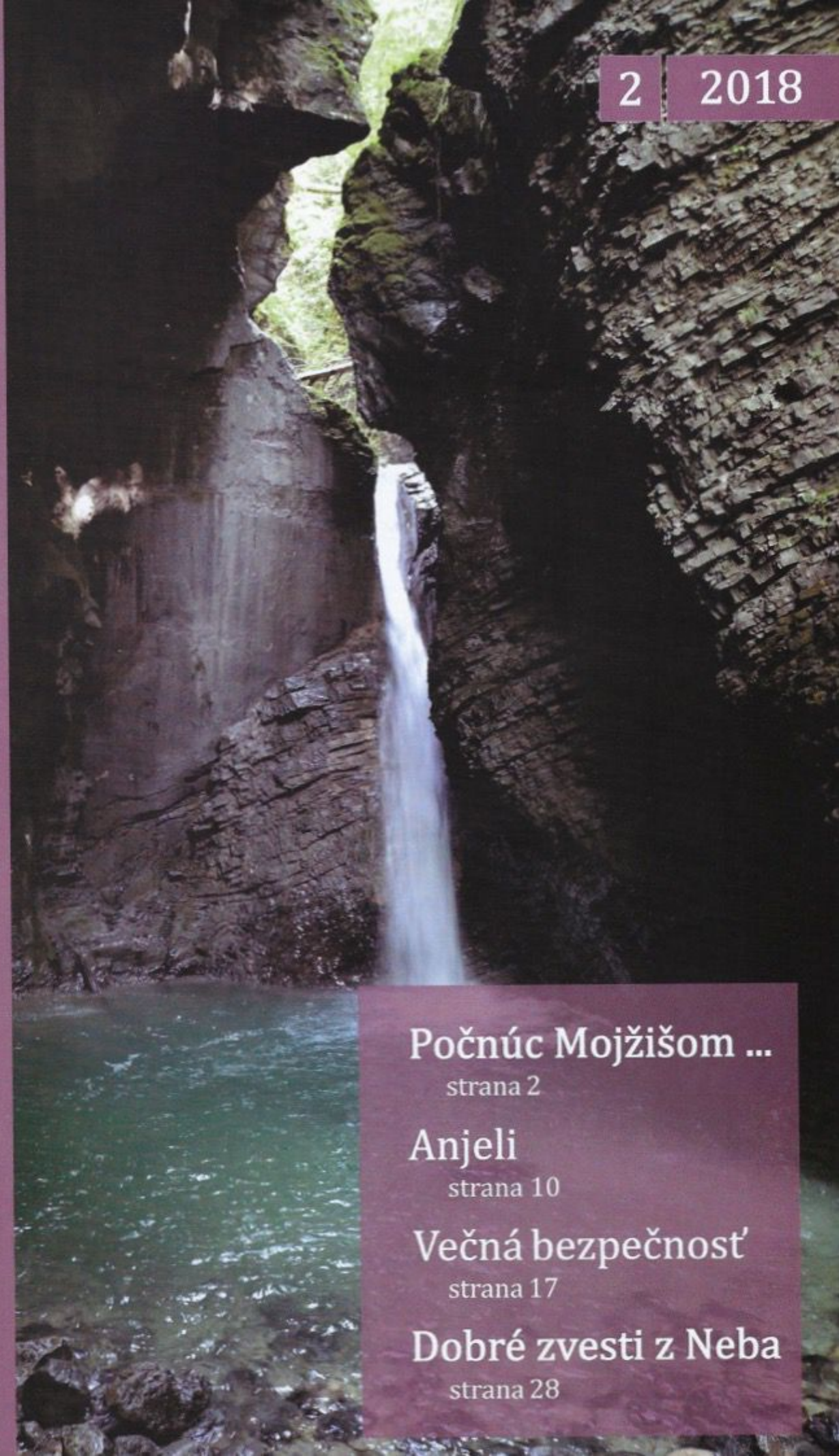

Počnúc Mojžišom ...
strana 2

Anjeli
strana 10

Večná bezpečnosť
strana 17

Dobré zvesti z Neba
strana 28

Obsah

Slovo pravdy

„… v ktorom aj vy počujúc slovo pravdy, evanjelium svojho spasenia“ (Ef. 1:13)

Číslo 2/2018 Ročník XVII

Vychádza každé tri mesiace.

Vydavateľ:
Kristova Cirkev Bratov
Miestny zbor S.Mitrovica

Časopis zasielame každému zdarma.

Všetky náklady na tlačenie a rozširovanie časopisu sú hradené z dobrovoľných príspevkov Božieho ľudu. Kresťanské zbory a jednotlivci, ktorým Pán položí na srdce, aby podporili túto prácu, môžu svoje príspevky zaslať na adresu redakcie.

Adresa redakcie:
Janka Kráľa 4
21470 Báčsky Petrovec
PAK 395416
Srbsko

Adresa v SR:
Ján Šerfel
Hviezdoslavova 11
05935 Batizovce, SR

Webová stránka:
www.slovopravdy.com

E-mail:
redakcia@slovopravdy.com

Zodpovedný redaktor:
Ján Rybár

Tlačí:

POČNÚC MOJŽIŠOM ... (5) 2

OČAKÁVANIE NA PÁNA (1) 4

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (4) 7

ANJELI (2) 10

KRISTOVA OSOBA (13) 13

CHRÁM (1) 15

VEČNÁ BEZPEČNOSŤ 17

OTÁZKY MLADÝCH 20

„MESTO NÁŠHO BOHA“ - Žalm 48:2 21

POSLEDNÉ DNI TEJTO DOBY MILOSTI 22

KRESŤAN A VOĽBY (1) 26

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA 28

POČNÚC MOJŽIŠOM ... (5)

Stephen Fellowes, Skibbereen, Írsko

Očistenie

Najčastejšie sa v súvislosti s touto obeťou kladie otázka „prečo sa nachádza v 4. knihe Mojžišovej (Numeri)“. Prečo sa nespomína v 3. knihe Mojžišovej (Leviticus) spolu s väčšinou ostatných obetí? Očisťovaním sa zaoberá 19. kapitola 4. knihy Mojžišovej, ktorá je knihou „púšte“, a teda opisuje putovanie pustinou, počas ktorého sme vystavení nebezpečenstvu ušpinenia sa. Mojžiš toto miesto opísal ako „veľkú a strašnú púšť“ (5. Moj. 8:15); deti Izraela boli takmer denne vystavené poškvrňujúcemu vplyvu smrti. Musíme si do dôsledkov uvedomovať poškvrňujúce pôsobenie sveta okolo nás. V čase, kedy je každá morálna cnosť zahrabaná hlboko pod zem, je kresťan tým, ktorého Boh vytrhol „z prítomného veku zlého“ (Gal. 1:4) a očistil „si nás“ (Tít. 2:14). Preto Pavel prikazoval Timoteovi, ale zároveň i každému veriacemu „seba ostríhaj čistého“ (1. Tim. 5:22).

Táto obeť sa zvyčajne zameriava na obnovenie spoločenstva, ktoré je narušené nečistotou a mnohými spôsobmi odzrkadľuje princípy prvého Jánovho listu.

Obetné zvieratko

Jeho krása

Bez toho, aby sme sa opäť zaoberali podrobnosťami uvedenými v predchádzajúcich častiach (že muselo byť „bez vady a bez poškvrny“), sa tejto obete týkajú aj ďalšie vlastnosti, ktorými sa musíme zaoberať.

Predmetom obete bola „červená jalovica“ (4. Moj. 19:2). Práve to ju robilo výnimočnou: mala byť jedinečná v celom stáde. V celom Písme je len jeden taký, ktorého Boh vyzdvihuje nad všetkých ostatných: „aby on bol vo všetkom prvý.“ (Kol. 1:18). Náš Pán Ježiš je výnimočný vo svojom synovstve; anjeli môžu byť stvorenými synmi, Izrael je vyvoleným synom a my sme prijatými synmi, ale on sám je najvyšším a slávnym Synom celej večnosti. On je tiež výnimočný svojím utrpením. Job, Jozef, Jeremiáš, Pavel a mnohí ďalší prežili ťažkosti, ktoré mali extrémny charakter. A napriek tomu strpel náš Spasiteľ na kríži ešte oveľa hlbšie a intenzívnejšie utrpenie, aké človek kedy zažil. On trpel kvôli hriechu! Pokiaľ ide o utrpenie, vyniká skutočne nad kýmkoľvek, čo je obrazne vypodobnené práve týmto červeným zvieraťom.

Ďalšou jeho charakteristikou je, že ide o „jalovicu“; je teda ženského pohlavia. Ženskosť tohto stvorenia môže naznačovať určitú podriadenosť, citlivosť a pocity, ktoré sa vo všeobecnosti vyskytujú u žien. Časti Písma v 11. kapitole 1. listu Korintským a 2. kapitole 1. listu Timoteovi môžu tento princíp potvrdiť. Pavel mohol hovoriť o „krotkej tichosti a prívetivosti Krista“ (2. Kor. 10:1). Pán Ježiš bol najcitlivejším zo všetkých ľudí, preto musel byť nesmierne zarmútený, keď prechádzal svetom hriechu, a predsa sa nikdy neoddelil od hriešnikov. Súcitil s nimi, priblížil sa im, naplnil ich potreby a plakal pre nich ako Spasiteľ, ktorý nesie ich trápenie.

Keď spojíme červené sfarbenie a ženskosť jalovíc, budeme uvažovať o Tom, ktorého podriadenosť vôli Božej priviedla k smrti. Pavel nám hovorí, že „ponížil sa stanúc sa poslušným až po smrť, a to po smrť kríža“ (Fil. 2:8). Charakteristikou tejto poslušnosti bola ochota a sloboda, ako je to možné vidieť u Človeka

podľa Žalm 40:9: ktorý si žiadal konať Božiu vôľu. Práve o tom hovorí táto jalovica, „na ktorú ešte nebolo položené jarmo“ (4. Moj. 19:2). Nikdy na Neho nemuseli položiť jarmo; nikdy Ho nebudú musieť zlomiť ani podrobiť, aby ho donútili k podriadenosti. Hoci sa naučil poslušnosti (Žid. 5:8) ako človek slúžiaci Božej vôli a poznal cenu poslušnosti, nikdy sa nemusel učiť poslúchať! Ó, aké je to všetko krásne, keď premýšľame nad dokonalým, ochotným a radostným podriadením sa Krista vôli Jeho Otca!

Krv

Kňaz mal vyjsť mimo tábora, a sedemkrát pokropiť krvou tejto obete smerom ku stánku zhromaždenia. V tomto prípade krv nebola určená ku kropeniu na zľutovnicu (ako sa o tom píše v 3. Moj. 16), ani na medený oltár (3. Moj. 4), ale kropil ňou smerom k stánku zhromaždenia, svätostánku a to presne sedemkrát, čím je zdôraznená jej úplnosť a dokonalosť. Pokiaľ ide o obnovenie spoločenstva s Bohom, Ján zameriava naše myšlienky na trvalú hodnotu a účinnosť Kristovej krvi (1. Jána 1:7). V tomto prípade nejde o opätovné použitie krvi, ale znovu ocenenie jej hodnoty. Krv nás udržiava na tom mieste, kam nás uviedla milosť, a na základe vyznania hriechu je Boh „verný“ jej večnej cene a „spravodlivý“ kvôli jej dostatočnosti (v. 9).

Spálenie

Jalovica mala byť úplne strávená ohňom; nemalo z nej nič zostať. Veľmi dôležité je vyhlásenie „pred jeho očami“ (5. verš), teda pred očami kňaza. Predpokladá sa tu, že pre správne pochopenie jej významu je potrebná kňazova schopnosť rozoznať, ako Boh hľadí na hriech a ako Jeho svätá prirodzenosť vyžaduje jej úplné odsúdenie. Spálenie jalovice nám pripomína Golgotu: miesto, na ktorom horel Boží súd. Kňaz mal hodiť do ohňa aj cédrové drevo, yzop a červec (šarlát) dvakrát farbený, čo zobrazuje všetko súvisiace s ľudskou prirodzenosťou od najväčšieho po najmenšieho, so všetkou slávou, ktorá je s tým spojená (pozri Zjavenie 17–18). Kríž ukončil všetko, čo súvisí s ľudskou prirodzenosťou: „S Kristom spolu ukrižovaný som“ (Gal. 2:20), „A tí, ktorí sú Kristovi, ukrižovali svoje telo s jeho vášňami a žiadosťami.“ (Gal. 5:24) a všetka sláva, ktorá je spojená s prirodzeným človekom, je uzavretá pod rozsudok smrti (pozri 3. kap. listu Filipänom). Pokiaľ ide o naše postavenie, toto nádherné učenie je nepochybne pravdivé. „Starý človek“ (6. kapitola listu Rimanom) je navždy odstránený zpred svätých Božích očí, ale aké je pre nás ľahké prejavovať charakteristické vlastnosti tohto starého človeka, keď dáme priestor telu a poslúchame jeho žiadosti.

Kríž ukončil všetko, čo súvisí s ľudskou prirodzenosťou.

Popol

Z celej obete zostal len popol; „Pamiatka na prijaté dielo“ (F. W. Grant). Ten sa mal pozbierať a uložiť na čistom mieste, čím bola zabezpečená možnosť jeho neskoršieho využitia. Mohlo toto čisté miesto znázorňovať nebo a v ňom prítomnosť nášho Spasiteľa ako toho, ktorý okúsil Boží súd za hriech, ale teraz vyvýšený sa stal naším obhajcom s ohľadom na naše spasenie? Nech to aplikujeme akokoľvek, je isté, že tento odložený popol nám pripomína, že kríž nebude nikdy zabudnutý.

Aplikácia

Druhá časť 19. kapitoly 4. knihy Mojžišovej nám ukazuje, ako všetko, čo sa týkalo obete očisťovania, bolo uvedené do praxe. Vážne dôsledky poškvrnenia sú jasne zdôraznené v tom, že ak niekto úmyselne

odmietol toto očistenie, musel čeliť dôsledkom vyplývajúcich z Božích nariadení. Takáto neposlušnosť nepochybne viedla k vážnym krokom smerujúcim k náprave. „Hospodinova svätyňa“ (4. Moj. 19:20) by bola poškvrnená hriechom a slová „Tvojmu domu sluší svätosť, Hospodine, na večné časy.“ (Žalm 93:5) a „Ak niekto kazí chrám Boží, toho skazí Boh;“ (1. Kor. 3:17) nám jednoznačne pripomínajú našu zodpovednosť bedlivo strážiť všetko, čo súvisí s Božím domom. A teda, ak sa poškvrnený človek pokúšal o nápravu, tento popol sa zmiešal s tečúcou vodou a potom čistý človek tým pokropil toho nečistého (poškvrneného), i všetko, čo s ním bolo spojené. Mohol to vykonať iba „čistý človek“ (4. Moj. 19:18); tí čistí musia byť vždy pripravení pomôcť s očistením ostatných. To je jeden z dôvodov, prečo starší „musí byť bezúhonný“ (1. Tim. 3:2), a prečo sa „duchovní“ ľudia podieľajú na očisťovaní (Gal. 6:1). Preto žalmista povedal: „Nech ma tlčie spravodlivý,“ (Žalm 141:5).

Slová „Tečúca voda“ (4. Moj. 19:17) je možné preložiť aj ako „živá voda“ (Thomas Newberry, The Newberry Reference Bible), čo môže hovoriť o Svätom Duchu (Jána 7:38) a o Božom slove (Efež. 5:26). Pravdepodobne môžeme skombinovať obidva významy a uvidieť, že za účelom očistenia poškvrneného svätého je potrebné na jeho svedomie použiť Božie slovo v moci Božieho Ducha. To všetko si vyžaduje čas, a preto mal byť poškvrnený človek posypaný až na tretí deň, a nie hneď na prvý. Aby mohol byť považovaný za čistého, musel potom čakať až do siedmeho dňa (4. Moj. 19:11–12). Takýto človek musel pochopiť vážnosť akéhokoľvek poškvrnenia až do hĺbky. Očistenie nie je akýsi bezmyšlienkový, automatický proces; tu sa vyžaduje nasledovanie presne určeného postupu, o čom písal aj Peter. J. N. Darby povedal: „Nie je možné vrátiť sa naspäť do spoločenstva tak rýchlo, ako sme sa z neho vzdialili“, a John Douglas uviedol, že „poslušnosť voči Bohu si vyžaduje prinesenie veľkej obete, ale neposlušnosť ešte oveľa väčšej.“

(Koniec)

OČAKÁVANIE NA PÁNA (1)

Howard A. Barnes, Westhoughton, Anglicko

Výrazy z Písma „očakávanie na“ majú takmer vždy rovnaký význam, a to očakávanie na niekoho alebo niečo, čo bolo vopred zasľúbené. (Očakávať niekoho alebo niečoho sa v tejto forme stále vyskytuje v niektorých častiach anglicky hovoriaceho sveta: napríklad v Škótsku.) Keď sa niektorý z týchto výrazov používa v Starom zákone v súvislosti s Bohom, napríklad „očakávať na Pána“, vo všeobecnosti to znamená, že niekto trpezlivo očakáva, že Boh splní predtým daný prísľub alebo zjavený zámer. Čakanie je však často dlhé a dotyčný musí veľakrát prejsť skúškou. Takéto čakanie preto vyžaduje vieru, ktorá sa spolieha na to, že Boh je absolútne dôveryhodný, pokiaľ ide o dokonalé načasovanie Ním zasľúbenej akcie, a že tiež urobí to, čo je dobré pre skutočný

duchovný úžitok, rovnako ako to, čo je pre Jeho večnú slávu.

Žijeme v časoch, kedy očakávame okamžitú odpoveď na naše prosby a predpokladáme, že budeme musieť byť trpezliví iba krátko, alebo dokonca vôbec. V našom modlitebnom živote sme často podobní žalmistovi, ktorý prosil Boha, aby konal „rýchlo" (Žalm 31:3; 69:18; 102:3; 143:7). Rovnakú vec nachádzame aj v iných žalmoch a minimálne na ôsmych miestach má podobu otázky „dokedy, Ó Hospodine" (6:4; 13:2; 35:17; 79:5; 80:5; 89:47; 90:13; 94:3). Božia odpoveď však nemusí prísť okamžite a ak sa vo svojej zvrchovanej vôli rozhodne neodpovedať rýchlo, potom nám nezostáva nič iné, iba „očakávať na Pána". Pre nás to dnes môže znamenať dôveru pri zotavovaní z choroby, hľadaní zamestnania, čakaní na otvorenie dverí pre zvestovanie evanjelia, alebo očakávanie za mnohých iných okolností. Boh tým, že nereaguje okamžite a núti nás očakávať na Neho pôsobí, že sa môžeme neskôr tešiť z plnosti požehnania, ktoré nám zasľúbil v Jakubovom liste: „A trpezlivosť nech má dokonalý skutok, aby ste boli dokonalí a celí, nemajúci v ničom nedostatku." (1:4).

Nižšie spolu zhromaždíme „potešenie Písem" (Rim. 15:4), ktoré súvisia s takýmto očakávaním, a pomáhajú veriacim prekonať skúšky, ktorých cieľom je naučiť veriacich trpezlivo očakávať na Pána. V tom čase je na jednej strane možné poddať sa sklamaniu, alebo na druhej strane podľahnúť pokušeniu konať unáhlene, a pokúsiť sa problém vyriešiť nezávisle bez toho, aby sme očakávali Božie riešenie.

V Starom zákone môžeme nájsť pekný príklad takéhoto človeka, ktorý očakáva na Pána, hoci bol predtým netrpezlivý a prefíkaný. Jakob, ktorý predtým bral veci do svojich rúk, ku koncu svojho života hovorí: „Na tvoje spasenie očakávam, Hospodine!" (1. Moj. 49:18). Predpovedal budúcnosť každého zo svojich synov a ich potomkov. Dánovi predpovedal smutnú budúcnosť a niečo podobné chcel povedať aj Gádovi, ale neočakávane do toho zasiahlo toto pozoruhodné vyhlásenie viery! Albert Barnes k tomu poznamenal, že „Tento patriarcha náhle prechádza od uvažovania o moci protivníkov, ktorej budú musieť čeliť jeho nasledovníci, k vyjadreniu svojej túžby a nádeje na spasenie Všemohúceho, iba vďaka ktorému budú môcť byť zachránení." (Votes on the Old Testament, Blackie & Son: London, 1884).

Nie je nič prekvapujúce na tom, že veľká väčšina podobných citátov zo Starého zákona sa neskôr nachádza aj v žalmoch, najmä tých, ktoré napísal Dávid, ale rovnako významný počet pochádza i z knihy proroka Izaiáša, či niektorých ďalších častí Písma.

Vyhlásenia o tých, ktorí očakávali na Pána

Žalm 33 začína tým, že nabáda spravodlivých: „Plesajte, spravodliví, v Hospodinovi!… Oslavujte Hospodina… spievajte mu žalmy!" (v. 1–2). Dôvodom tohto pokynu je: „Lebo slovo Hospodinovo je priame, a každé jeho dielo je stále. Milujte spravodlivosť a súd; zem je plná milosti Hospodinovej. Slovom Hospodinovým učinené sú nebesia a duchom jeho úst všetko ich vojsko." (v. 4–6). Pisateľ tohto žalmu sa sám presvedčil o tom, že „… oko Hospodinovo hľadí na tých, ktorí sa ho boja, na tých, ktorí očakávajú na jeho milosť, aby vytrhol ich dušu zo smrti a živil ich v čas hladu." (v. 18–19); tí, ktorí verne obstoja, potom môžu povedať: „Naša duša čaká Hospodina; našou pomocou a naším štítom je on." (v. 20). Žiadne okolnosti nie sú mimo dosahu takého Boha, takže mu pokojne môžeme zveriť našu budúcnosť!

Žiadne okolnosti nie sú mimo dosahu takého Boha

V žalmoch sú dva zaujímavé príklady očakávania. Ten prvý sa týka služobníkov: „Hľa, ako oči sluhov na ruku ich pánov, ako oči dievky na ruku jej panej, tak hľadia naše oči na Hospodina, nášho Boha, dokiaľ sa nezmiluje nad nami.“ (Žalm 123:2). Po druhé, v súvislosti s Levitami, ktorí konajú svätoslužbu v stánku. Oni mali sledovať čas a oznámiť prestávku počas dňa, keď sa mala priniesť obeť: „Očakávam na Hospodina, moja duša očakáva, a čakám v nádeji na jeho slovo. Moja duša čaká Pána viac ako strážcovia rána, strážcovia rána.“ (Žalm 130:5–6). Levitovia, „… služobníci Hospodinovi, ktorí stojíte po nociach v dome Hospodinovom!“ (134:1), pozorovali zore a čakali s dychtivým očakávaním na úsvit nového dňa.

Izaiáš Ho vo svojej mysli často očakával, keď zvestoval Jeho veľké proroctvo o babylonskom zajatí potom, ako Júdovo pokolenie padne a o tom, čo má prísť po ňom. Či už to urobil sám od seba, alebo prostredníctvom neho vyjadroval Svätý Duch myšlienky o blížiacich sa dňoch veľkého súženia „je to čas súženia Jakobovho!“ (Jer. 30:7), napísal: „A budem očakávať na Hospodina, ktorý skrýva svoju tvár pred domom Jakobovým, a budem sa nadejať na neho.“ (Izai. 8:17). Izaiáš verne zaznamenal svoje proroctvo a hoci bol obklopený neverou, čakal na Pána, aby naplnil Jeho predtým zjavené úmysly. Keď konečne prišla odpoveď, spôsobila radostné zvolanie: „Preto povedia toho dňa: Hľa, toto je náš Boh, na ktorého sme očakávali, a vše nás spasil; toto je Hospodin, na ktorého sme očakávali! Plesajme a radujme sa v jeho spasení!“ (Izai. 25:9). Úplné naplnenie tohto verša bude možné vidieť na izraelskom národe na konci obdobia veľkého súženia, a potom povedia: „Ešte aj na ceste tvojich súdov očakávame na teba, Hospodine; po tvojom mene a po rozpomienke na teba nesie sa túžba duše.“ (Izai. 26:8). V ich mysliach teda bude na prvom mieste Božie meno a spomienka na neho.

Podobne máme v knihe proroka Izaiáša 30:18 „obraz požehnaní vyhradených pre verný zostatok pod správou Mesiáša“ (Cambridge Bible for Schools and Colleges), keď čítame: „A preto bude očakávať Hospodin, aby sa zmiloval nad vami, a preto sa vyvýši, aby sa zľutoval nad vami - ; lebo Hospodin je Bohom súdu. Blahoslavení sú všetci, ktorí očakávajú na neho.“ Potom budú môcť všetci očakávajúci okúsiť sľúbené požehnanie: „… ľud, ktorý bude bývať na Sione, v Jeruzaleme, ty, ľude nebudeš už nikdy plakať; istotne sa zmiluje nad tebou na hlas tvojho kriku; len čo počuje, ohlási sa ti.“ (Izai. 30:19).

V posledných dňoch veľkého súženia, tesne pred založením tisícročného kráľovstva, sa armády národov zhromaždia proti Jeruzalemu, ale budú úplne zničené. Verný zostatok z Izraela sa na to bude pozerať a modliť: „Hospodine, zmiluj sa nad nami; na teba očakávame. Buď ich ramenom každého rána, ovšem našou záchranou v čase súženia.“ (Izai. 33:2).

Hozeáš varoval Júdu, že ich, Jakobovi podobná prirodzenosť, im prinesie Pánovo napomínanie: „Ale aj s Júdom má Hospodin pravotu, a chystá sa navštíviť neprávosť na Jakobovi podľa jeho ciest a odplatí mu podľa jeho skutkov.“ (Hoz. 12:2). Ich reakcia mala byť nasledovná: „A preto sa ty obráť k svojmu Bohu, ostríhaj milosrdenstvo a súd a očakávaj ustavične na svojho Boha.“ (v. 6).

(Pokračovanie nabudúce)

„A preto sa ty obráť k svojmu Bohu, ostríhaj milosrdenstvo a súd a očakávaj ustavične na svojho Boha.“

ZÁKLADY MIESTNEHO ZBORU (4)

Michael Penfold, Bicester, Anglicko

4. Miestny zbor a Božia autorita

V predchádzajúcich článkoch sme sa zaoberali niekoľkými základnými pravdami o miestnom zhromaždení. Po prvé, Pán Ježiš ho vlastní. Po druhé, On v ňom prebýva. Po tretie, On ho vytvoril. Teraz prichádzame k štvrtému základnému pohľadu – že ho aj vedie. Biblia učí, že Kristus je Pánom zhromaždenia. Miestne spoločenstvo Božieho ľudu Ho má za zvrchovaného Pána, uctieva Jeho autoritu a dáva Mu výnimočné postavenie vo všetkých veciach. V bezzákonnom, chaotickom a vzbúrenom svete je miestne zhromaždenie v súčasnosti jedinou oblasťou na zemi, kde sa uznáva Božia vláda a autorita všeobecne uznáva (pozn. priznáva všetkými členmi), a kde Božie Slovo a Jeho vôľa sú nad všetkým. Aká je to výsada, že sme povolaní k tomu, aby sme si ctili Pána Ježiša týmto jedinečným spôsobom!

Vedomie Jeho autority

Keď sa veriaci ako kresťania „zhromažďujú k Jeho menu“, spoločne prichádzajú pod Kristovu vládu a sú zodpovední voči Nemu ako svojmu zvrchovanému Pánovi. Veľký list „miestnemu zhromaždeniu“ Nového Zákona, 1. list Korinťanom, často zdôrazňuje túto pravdu. Hovorí nám, že duchovné dary, ktoré toto zhromaždenie má k dispozícii, mu dal „Pán“ (1. Kor. 3:5); napomínanie v zhromaždení sa vykonáva v mene „Pána Ježiša Krista“ (5:4); že lámanie chleba je „Pánova večera“ (11:20); že pokyny Biblie o tom, kto by sa jej mal zúčastniť a ako, a kedy, sú „Pánove prikázania“ (14:37); a že zhromaždenie má konať „dielo Pánovo“ (15:58).

Takú má Pán autoritu nad každým zhromaždením, v ktorej niekedy zasahuje aj priamo, aby v ňom zachoval svoj poriadok a svätosť. Biblia nás varuje: „Ak niekto kazí chrám Boží, toho skazí Boh;“ (3:17). Príklady takýchto Božích zásahov sú uvedené v 1. liste Korinťanom 11:30: „Preto je medzi vami veľa slabých a chorých, a mnohí spia. [zosnuli]“; a „A prišla veľká bázeň na celú cirkev a na všetkých, ktorí to počuli.“ (náhla smrť Ananiáša a Zafíry) (Skut. 5:1–11) V našej prirodzenej slabosti je pre nás ľahké príliš dôverne sa oboznámiť s týmito záležitosťami a zabudnúť na závažnosť našich výsad a povinností. Kto by však mohol čítať bez vážneho záveru slová Henryho Hitchmana: „… zhromaždenie je tým posledným miestom, kde by sme mohli robiť, čo sa nám páči,… Jeho Pánom je Kristus a Jemu sa majú všetci veriaci podriaďovať“.[1]

Uznávanie Jeho autority

Predmet Kristovej vlády nad miestnym zhromaždením je jednoznačne praktickým učením - a mimoriadne náročným pre naše často nestále a nie celkom oddané srdcia. Ako by malo naše zhromaždenie verejne vyznávať Kristovu vládu? Tu je k tomu niekoľko poznámok:

- Tým, že mu budeme láskyplne a poslušne slúžiť (Efež. 5:19; Fil. 2:17)
- Tým, že sa k Nemu budeme úctivo správať počas zhromaždení (1. Kor. 11:20–34)

1 *H. Hitchman, Some Scriptural Principles of the Christian Assembly, (Glasgow: Gospel Tract Publications, 1988), str. 74*

- Tým, že budeme prejavovať úctu voči starším členom zhromaždenia (Žid. 13:17).
- Tým, že starší sa nehrajú na pánov, ktorí netúžia iba po najvyššom mieste (3. Jána 9).
- Tým, že verejne budú učiť len tí, ktorí sú k tomu Bohom obdarovaní (Skut. 13:1). Vyučovať majú iba bratia, ktorí spoločne pracujú na budovaní svätých (1. Kor. 14:29–33). Pritom musia využívať bratskú lásku namiesto závisti, horkosti a hnevu (Efež. 4:31–32). A rovnako aj tým, že nezanechajú bez povšimnutia vážne morálne priestupky alebo nebudú ospravedlňovať falošné učenie v zhromaždení (1. Kor. 5:1–13; 1. Tim. 1:20).

Tieto vlastnosti, činy a postoje svedčia o poddaní sa Kristovi a jeho Slovu, a pomáhajú pochopiť, čo to znamená byť spoločne pod Jeho vládou. Kristova vláda má tiež vplyv na spôsob, akým je miestne zhromaždenie budované (pozri článok v predchádzajúcom čísle). Ak Pán výslovne vyjadril Jeho vôľu – v Jeho Slove – aká má byť štruktúra, usporiadanie a vedenie zhromaždenia, môže sa to niekto odvážiť zmeniť, ubrať alebo pridať niečo na tomto vzore? Predstavte si ho ako veľké sídlo, ktoré patrí „majiteľovi panstva“. Pretože ho vlastní a žije v ňom, nič sa nestane bez jeho vedomia, jeho súhlasu alebo jeho požehnania. Predstavte si, ak chcete, žeby hostia, pozvaní na slávnostnú večernú hostinu, presťahovali zariadenie jedálne bez výslovného súhlasu hostiteľa – nemysliteľné! So zhromaždením Pána Ježiša je to podobné, pretože Kristus je jeho Pánom. Nech nás teda chráni On sám, aby sme v ňom nezaviedli nič, čo by bolo v rozpore s Jeho vládou.

Ako však môžeme bez cirkevnej rady, vyznania alebo konfesie vedieť, čo od nás Pán požaduje, keď sa zhromažďujeme v jeho mene? Prostredníctvom Jeho Slova, Biblie. Ak je Kristus Pánom zhromaždenia, potom je Jeho Slovo jeho absolútnym štandardom. Keď sa Pavel naposledy lúčil so zástupcami starších zhromaždenia v Efeze, povedal: „porúčam vás Bohu a slovu jeho milosti,“ (Skut. 20:32). Pavel aj napriek tomu, že vedel, že falošní učitelia v Efeze čoskoro spôsobia zmätok, zanechal tam starších len s Bohom a Jeho Slovom. Práve to nám dôrazne pripomína, že autorita Božieho Slova je dostatočná pre naplnenie všetkých potrieb zhromaždenia.

Uplatňovanie tejto autority

Čo však je potrebné urobiť, keď sa v miestnom zhromaždení objaví vážny vedomý odklon od správneho učenia alebo morálny úpadok? Ako sa s týmito prípadmi vyrovnať? Akú má miestny zbor autoritu v tomto prípade? Boh dal ľudským bytostiam právo napomínať v mnohých oblastiach. Napríklad vlády štátov dostali od Boha právo trestať zločincov (Rim. 13:1–5). Rovnako môžu aj rodičia trestať ich deti (Prísl. 23:13–14). To, čo platí pre vládu a domácnosť, platí aj pre miestne zhromaždenie. Je Pánom poverené, aby napomínalo, keď je potrebné očistiť sa od zlých vecí, aby sa tak zachovalo svedectvo a česť jeho mena. Táto pravda núti k vážnejšiemu zamysleniu. Božie zhromaždenia majú za úlohu vykonávať Božiu autoritu v tých prípadoch, ktoré vyžadujú vylúčenie človeka. Týmto spôsobom vykonávajú Božiu vôľu na zemi. Apoštol Pavel písal, že ak bol niektorý brat v Božej cirkvi v Korinte vylúčený zo spoločenstva kvôli sexuálnej nemravnosti, malo sa toto vylúčenie odohrať pred celým zhromaždením „v mene nášho Pána Ježiša Krista,“ a „s mocou nášho Pána Ježiša Krista,“ (1. Kor. 5:4).

V 18. kapitole ev. Matúša je opis procesu napomínania

v zhromaždení, v ktorom sa tento postup zo strany zhromaždenia popisuje v zmysle „zviazania a rozviazania“. 18. verš hovorí: „Ameň vám hovorím: Všetko, čo by ste zviazali na zemi, bude zviazané aj na nebi; a všetko, čo by ste rozviazali na zemi, bude rozviazané aj na nebi.“ Aby sme pochopili, čo sa tu hovorí, je užitočné poznamenať, že slovesá „zviazané“ a „rozviazané“ sú obidve v pasívnej forme. Iný preklad Písma to vykladá nasledovne: „Čokoľvek zviažete na zemi, malo by už byť zviazané aj v nebi a akúkoľvek vec, ktoré by ste rozviazali na zemi, by už mala byť rozviazaná aj v nebesiach.“ Tento verš nehovorí, že ak niekoho vylúčite spomedzi seba na zemi, neskôr to vezme na vedomie aj Boh v nebesiach. Presne naopak: veci sa najprv spájajú v nebi. Až potom je na zemi zviazané to, čo už bolo predtým zviazané na výsosti. Aby sme to uviedli jasne, keď je veriaci zo spoločenstva vylúčený, je toto vylúčenie záväzným dôsledkom napomínania na zemi, odzrkadľujúcim Boží verdikt, ktorý už bol vynesený v nebesiach. Ak takýto veriaci neskôr vykoná pokánie, a tak sa obnoví spoločenstvo, tento záväzok sa uvoľní, opäť v súlade s nebeskou vôľou. Preto sú aj slová vyrieknuté pred tisícročiami – „Nech sa stane tvoja vôľa ako v nebi, tak aj na zemi!“ – stále aktuálne aj v dnešnej dobe!

Veci sa najprv spájajú v nebi.

F. W. Grant o tom hovorí: „[Zhromaždenie] nie je demokracia, ale najvyššia monarchia… Cirkev nie je zákonodarná, ale výkonná moc: nerozhoduje o tom, čo bude, ale rozhoduje o tom, podľa čoho to bude. Má právomoc konať, ale podľa vopred stanovených usmernení.“[2] Znamená to, že zhromaždenie nefunguje ako parlament, ktorý navrhuje a prijíma nové zákony. Zhromaždenie jednoducho spravuje Bohom odovzdané biblické princípy spoločenstva s nebom. Podľa slov W. E. Vina: „Napomínanie v cirkvi nie je len záležitosťou zhromaždenia. Ak sa správne využíva, je to uplatňovanie Kristovej autority, vykonávanej v jeho mene a moci.“[3]

Tento životne dôležitý predmet autority a zhromaždenia možno teraz zhrnúť do troch bodov:

- V autorite Pána nad tými, ktorých zhromažďuje (Mat. 18:20)
- V autorite Pána nad tými, ktorých osvedčuje (1. Kor. 3: 5-7)
- V autorite Pána, ktorý koná (Mat. 18:18; 1. Kor. 5:4).

(Pokračovanie nabudúce)

2 F. W. Grant, The Numerical Bible, The Gospels, (New York: Loizeaux Bros, 1897), str. 186–187.

3 W. E. Vine, Collected Writings, Vol. 5: (Glasgow: Gospel Tract Publications, 1985), str. 174.

„Dajte svoje telá v živú obeť svätú a ľúbu Bohu, rozumnú to vašu svätoslužbu.“
(Rim. 12:1)

V roku 1965, Jim Elliot bol jedným z piatich zbožných mužov, ktorí boli zabití oštepmi kmeňa Auca v Ekvádore. Vo svojom denníku napísal: „Pane, prosím Ťa, zapáľ zhasnuté zápalky v mojom živote, aby som horel pre Teba. Netúžim po dlhom živote, ale po živote naplnenom, aký si žil Ty, Pane Ježišu“. Pán splnil Elliotovu prosbu a oheň, ktorý sa vtedy rozhorel, dodnes planie v srdciach spasených Aucov. Aká je naša túžba?

ANJELI (2)

William M. Banks, Škótsko

Základné úvahy

Niektoré charakteristiky anjelov

Majú veľkú moc, ale nie sú všemohúci

Asýrska armáda útočila na Jeruzalem a obliehala ho. Na koho by sa mohol Ezechiáš obrátiť? Boh, ktorý vypočul jeho modlitbu (2. Kor. 19:15), to však mal pod kontrolou, ako vždy. „A stalo sa tej istej noci, že vyšiel anjel Hospodinov a pobil v asýrskom tábore sto osemdesiatpäť tisíc. A keď vstali skoro ráno, videli, že hľa, všetci boli mŕtvolami.“ (2. Kor. 19:35). Jeden anjel a sto osemdesiatpäť tisíc zabitých a to za jednu noc. Izrael pritom ani nemusel vytasiť meč – to je teda moc!

Dávid, na základe Satanovho podnetu alebo skôr pokúšania, spočítal ľud (1. Par. 21:1), a to napriek tomu, že ho predtým vystríhal Joáb (2. Sam. 24:3). Davida to však neodradilo. V dôsledku toho musel prísť súd a jeden anjel zabil v Izraelovi sedemdesiattisíc mužov (2. Sam. 24:15, 16). Veľká moc anjelov sa prejavila aj pri vzkriesení Pána Ježiša (Mat. 28:2).

Sú výnimočne múdri, hoci nie sú vševediaci

Dávida neoklamala prefíkanosť múdrej ženy z Tekoe. Vedel, že za jej slovami sa ukrýva ďalšia dôvtipná ruka. „Či nie je s tebou ruka Joábova vo všetkom tomto?“ (2. Sam. 14:19). Nemôže to poprieť: „… to učinil tvoj služobník Joáb. Ale môj pán je múdry, ktorého múdrosť je ako múdrosť anjela Božieho, ktorý vie všetko, čo sa deje na zemi.“ (v. 20).

Je ich veľmi veľký počet, ale nie neobmedzený

Pisateľ listu Židom očakáva ten veľký deň, kedy budeme obyvateľmi toho nebeského mesta, v ktorom okrem iného bude aj obrovské množstvo anjelských bytostí; „Ale ste pristúpili k vrchu Sionu a k mestu živého Boha, k nebeskému Jeruzalemu a k myriadám anjelov,“ (Žid. 12:22). Ján počul hlas mnohých anjelov: „… myriady myriád a tisíce tisícov,“ ktoré potvrdzovali, čoho je Baránok hodný (Zjav. 5:11).

Sú zapojení do nepretržitej služby

„Hľaďte, aby ste neopovrhli niktorým z týchto maličkých! Lebo vám hovorím, že ich anjeli v nebesiach ustavične hľadia na tvár môjho Otca, ktorý je v nebesiach.“ (Mat. 18:10). Možno v súvislosti s nasledujúcim textom: „… Či nie sú všetci svätoslužobnými duchmi, posielanými do služby pre tých, ktorí majú zdediť spasenie?“ (Žid. 1:14) citát z Matúšovho ev. naznačuje ich činnosť v nebi a paralelný text z listu Židom zodpovedajúcu aktivitu na zemi pre to isté spoločenstvo ľudí a v tom istom časovom rámci.

Služba anjelov

Služba anjelov pokrýva široké spektrum aktivít. Na tomto mieste sa jej nemôžeme venovať podrobne, a preto uvedieme iba stručný prehľad. Môže to však veriacim pomôcť pri hľadaní spôsobu, ako dnes nasledovať príklad ich služby.

Služba Bohu

Na mnohých miestach Písma sú anjeli zapojení do služby svojmu Stvoriteľovi. Táto služba má charakter svätoslužby a velebenia. Aj Pán Ježiš potvrdil, že je to nevyhnutne potrebné, keď reagoval na Satanove pokú-

šanie; „… Pánovi, svojmu Bohu, sa budeš klaňať a jemu samému budeš svätoslúžiť!“ (Mat. 4:10). V knihe proroka Daniela 7:10 je možné vidieť tento dvojitý charakter služby, kde sa myriády anjelov klaňajú a uctievajú Toho, ktorý bol pred vekmi a iní stoja pred Ním, pripravení okamžite a ochotne mu poslúžiť podľa Jeho príkazu. Ján v zjavení videl štyri živé bytosti (v inom preklade „zvieratá“ - možno cherubíni), ktoré neprestajne slúžili Bohu: „A štyri živé bytosti, jedna každá z nich, mali po šiestich krídlach okolo, a zvnútra boli plné očí. A nemajú odpočinku ani vodne ani v noci a hovoria: Svätý, svätý, svätý Pán Boh všemohúci, ktorý bol, ktorý je a ktorý príde.“ (Zjav. 4:8).

Služba Kristovi

Vo svojom ľudskom tele sa Pán Ježiš stal o „… čosi málo menším od anjelov“ (Židom 2:9,16). Nebol ani osobou, ani morálne nižší. On iba dočasne zaujal nižšie miesto v hierarchii stvorenia kvôli tomu, aby sa naplnil Boží plán vekov v súvislosti s vykúpením. To, že má naozaj nadradené postavenie nad anjelmi, potvrdila aj ich túžba neprestajne Mu slúžiť, a to priamo i nepriamo. Boli prítomní, aby oznámili Jeho narodenie (Luk. 2:8–14), a slúžili mu i po Jeho pokúšaní (Mat. 4:11; Mar. 1:13). Anjel ho posilňoval v Getsemanskej záhrade (Luk. 22:43), odvalil kameň z hrobu a oznámil jeho zmŕtvychvstanie (Mat. 28:2–7). Dvaja anjeli oznámili Jeho druhý príchod na Zem, keď vystupoval do neba v Skut. 1:10-11 i to, že pri tomto príchode zhromaždí Svojich vyvolených „… od štyroch vetrov, od jedných končín nebies až po ich druhé končiny.“ (Mat. 24:31). Potom sa pripoja k Synovi človeka, ktorý sedí na „tróne Jeho slávy“, aby súdil národy tej doby a rozhodol o ich vstupe alebo vylúčení z tisícročného kráľovstva (Mat. 25:31–46).

Služba Cirkvi

Anjeli prejavujú skutočne veľký záujem o udalosti, ktoré sa odohrávajú počas súčasnej doby Božej milosti. Peter v 1. Pet. 1:1–12 podrobne opisuje celú škálu právd evanjelia a na záver tejto skvelej prezentácie hovorí: „… o ktorom spasení snažne pátrali a spytovali proroci,… do čoho žiadajú si anjeli nazrieť.“ Nikdy ich nemôžu zažiť, ale hlboko sa zaujímajú o ich transformujúce dôsledky nielen pre súčasnosť, v. 6–9, ale aj pre budúcnosť, v. 3–5. Súčasne sa spoločne s Bohom radujú z obrátenia hriešnikov (Luk. 15:10).

Oni dobre poznajú dôsledky zvestovania evanjelia na životy zvestovateľov a pozorne sledovali skúšky, ktorými museli prejsť apoštoli; „… Lebo mám za to, že nás apoštolov vykázal Boh za najposlednejších, na odiv, ako oddaných na smrť, lebo sme sa stali divadlom svetu i anjelom i ľuďom.“ (1. Kor. 4:9).

Počas zhromaždení Pánovho ľudu môžu pozorovať verejné dôkazy o ich vedení Bohom a podriadenosti Jeho ľudu. Pri štvrtom zo siedmich dôvodov nosenia závoja ženami, ktoré Pavel opísal v 11. kapitole listu Korinťanom, hovorí: „... Preto je žena povinná mať na hlave znamenie moci mužovej pre anjelov.“ (v. 10). V tejto téme potom Pavel pokračuje ďalej v 3. kapitole listu Efežanom, v ktorej sa hovorí, že hojnosť Božej slávy sa prejavuje prostredníctvom Jeho Cirkvi; „a osvietiť všetkých, čo a aká je to správa tajomstva, skrytého od vekov v Bohu, ktorý stvoril všetko skrze Ježiša Krista, aby bola teraz skrze cirkev oznámená kniežatstvám a mocnostiam v ponebeských oblastiach prerozmanitá múdrosť Božia“ (v. 9–10). Je zaujímavé aj to, že sú spomenutí ako svedkovia príkazov týkajúcich sa starších v Cirkvi; „… Proti staršiemu neprijímaj žaloby, vyjmúc pod dvoma alebo pod tromi svedkami. Tých, ktorí hrešia, káraj pred všetkými, aby mali aj ostatní strach. Osvedčujem pred Bohom a pred Pánom Ježišom Kristom i pred vyvolenými anjelmi, aby si to zachoval bez predsudku a nerobil ničoho z náklonnosti.“ (1. Tim. 5:19–21).

Služba svätým

J. M. Flanigan poukazuje na to, že „už pred obrátením sme boli istým spôsobom predmetom služby anjelov, ktorá mala za cieľ našu ochranu pre neskoršie večné spasenie“. Ako Joseph Addison v roku 1712 napísal:

„Po šmykľavých cestách veku mladosti bezstarostnými krokmi náhlil som,

Však Tvoja neviditeľná ruka viedla ma v bezpečný prístav a priviedla k človeku Tomu.“

Pán Ježiš aj teraz „vysiela“ anjelov na túto opakovanú záchrannú službu, vykonávanú s ohľadom na konečné úplné spasenie v budúcnosti – čo nám potvrdzuje aj Žalm 91; „... Lebo prikázal svojim anjelom o tebe, aby ťa ostríhali na všetkých tvojich cestách.“ (v. 11). Porovnaj tiež s textom zo Skutkov 8:26; 10:3; 12:7–10; Dan. 6:22; 9:21,22; Luk. 16:22.

Služba ľuďom/svetu

Anjeli sa podieľali aj na vydávaní zákona. Jeho účelom je oznámiť Božie myšlienky ľuďom všeobecne, aby jeho príjemcovia poznali svoju zodpovednosť reagovať na dané slovo. „Tak čo teda zákon? Bol pridaný pre prestúpenia, dokiaľ by neprišlo semä, ktorému bolo dané zasľúbenie, a bol nariadený skrze anjelov, rukou prostredníka.“ (Gal. 3:19). „ktorí ste vzali zákon na nariadenia anjelov a nezachovali ste.“ (Skut. 7:53). Toto Slovo, ktoré má rovnaký význam aj v súčasnosti, bude všeobecne platné aj za prítomnosti anjelov v budúcnosti; „... Lebo Syn človeka príde v sláve svojho Otca, so svojimi anjelmi a vtedy odplatí každému podľa jeho skutkov.“ (Mat. 16:27). „Ale hovorím vám: Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyzná i Syn človeka pred anjelmi Božími. Ale ten, kto mňa zaprel pred ľuďmi, bude zaprený pred anjelmi Božími.“ (Luk. 12:8, 9).

Praktické ponaučenia

Z vyššie uvedených úvah plynie veľa praktických ponaučení. Uvedomujeme si, podobne ako anjeli, úžasný Boží majestát a pokorne sa mu klaniame? Sme ochotní zapojiť sa do oddanej služby Tomu, ktorý sedí na tróne? Sme mu k dispozícii? Sme pripravení zamerať našu pozornosť na Kristovu osobu a na Kristovo telo? Chodíme po svete s vedomím, že nás Božie oko vidí? Uvažovanie o anjeloch teda nie je iba akademickým cvičením. Keďže sme určení na to, aby sme súdili anjelov (1. Kor. 6:3), je potrebné, aby sme sa poučili z ich vzťahu k svojmu Stvoriteľovi. Okúsili sme na sebe moc evanjelia, ktorú chcú vidieť. Dbajme teda na to, aby sme žili vo svetle výsad, ktoré nám patria a v súlade s príkladom, ktorý nám ukázali.

(Pokračovanie nabudúce)

„... súc zdokonalený stal sa všetkým, ktorí ho poslúchajú, pôvodcom večného spasenia“ (Židom 5:9)

„ja im dávam večný život, a nezahynú na veky, a nikto ich nevytrhne z mojej ruky.“ (Jána 10:28)

Večný Syn dáva večný život každej ľudskej duši, ktorá ako vinný hriešnik príde k Nemu s vierou, že On je jediný Spasiteľ. Prijal si už Boží dar - večné spasenie? Poslúchol si Božie Slovo? „Bôh ... teraz zvestuje ľuďom, všetkým všade, aby činili pokánie“ (Skutky 17:30).

KRISTOVA OSOBA (13)

David McAllister, Donegal, Írsko

Jeho nespochybniteľné človečenstvo (3)

Pri uvažovaní o Kristovej osobe je potrebné veľmi podrobne preskúmať viaceré časti Písma, aby sme zistili ich význam, a tak sa vyhli najčastejším chybám, spojenými s týmto predmetom. Presne o to sme sa snažili, ale uznávame, že to v konečnom dôsledku môže pre niekoho byť príliš ťažké, a taktiež to môže odpútavať od náboženskej stránky veci.

V tomto článku sa snažíme do určitej miery vyrovnať túto nerovnováhu. Budeme viac citovať Písmo, a pridáme iba krátky komentár k niektorým odkazom na Pána Ježiša Krista v čase, keď bol tu na zemi a ponecháme na čitateľovi, aby o týchto slovách ďalej premýšľal sám.

Jeho kroky

V Jánovom evanjeliu 1:36 čítame o Jánovi Krstiteľovi: „a pozrúc na Ježiša, ktorý išiel pomimo, riekol: Hľa, Baránok Boží!“. Tieto slová nepochybne hovoria o skutočnej chôdzi Pána Ježiša, napriek tomu to vhodne vystihuje aj „Jeho kroky“, Jeho spôsob života. Všetci, ktorí Ho videli, zreli toho, ktorý skutočne žil takým spôsobom, ktorý zodpovedal tomu, čím v skutočnosti bol. On povedal o svojom Otcovi: „ja vždycky činím to, čo sa jemu ľúbi.“ (Jána 8:29). Pri dvoch rôznych príležitostiach, pri Jeho krste a pri Jeho premenení, o Ňom Otec vyhlásil: „Toto je ten môj milovaný Syn, v ktorom sa mi zaľúbilo.“ (Mat. 3:17; 17:5). Ján správne napísal: „Ten, kto hovorí, že zostáva v ňom, je povinný, ako on chodil, i sám tak chodiť.“ (1. Jána 2:6).

Jeho slová

Apoštol Ján výstižne uvádza: „Lebo ten, ktorého poslal Boh, hovorí slová Božie;“ (Jána 3:34). Dokonca aj príslušníci nepriateľsky naladeného publika „všetci mu prisviedčali a divili sa ľúbezným slovám, vychádzajúcim z jeho úst,“ (Luk. 4:22). Keď sa Pán Ježiš pýtal svojich učeníkov: „Či azda i vy chcete odísť?“, Peter Mu odpovedal týmito slovami, ktoré vychádzali z jeho srdca: „Pane, ku komu pôjdeme? Slová večného života máš;“ (Jána 6:67; 68).

„Lebo ten, ktorého poslal Boh, hovorí slová Božie;“

Jeho skutky

Ján Krstiteľ bol mocným svedkom toho, kto je Pán Ježiš a načo prišiel. Avšak skutky Pána Ježiša boli ešte väčšími svedkami. On vyhlásil: „Ale ja mám väčšie svedectvo nad Jánovo, lebo skutky, ktoré mi dal Otec, aby som ich vykonal, samy tie skutky, ktoré ja činím, svedčia o mne, že ma poslal Otec.“ (Jána 5:36). Boli to výnimočné skutky. On ich nazýva skutkami, ktoré „nikto iný neučinil“ (Jána 15:24). Niet divu, že tí, ktorí videli jeho skutky, „žasli prenáramne a hovorili: Všetko dobre učinil,“ (Mar. 7:37). Po tom, ako sa Pán Ježiš vrátil do neba, Peter k tomu všetkému pridal mocný komentár: „o Ježišovi z Nazareta, ako ho pomazal Boh Svätým Duchom a mocou, ktorý prešiel zem dobre činiac a uzdravujúc všetkých, ktorí boli premožení od diabla a držaní v jeho moci, pretože bol s ním Boh.“ (Skut. 10:38).

Niet divu, že tí, ktorí videli jeho skutky, „žasli prenáramne a hovorili: Všetko dobre učinil,“

Jeho vôľa

„Lebo som nezostúpil z neba nato, aby som činil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal.“

Pán Ježiš potvrdil: „Lebo som nezostúpil z neba nato, aby som činil svoju vôľu, ale vôľu toho, ktorý ma poslal.“ (Jána 6:38). To neznamená, že by sa vôľa Pána Ježiša odlišovala od Otcovej a že by konal inak, ako mal, keby nasledoval svoju vlastnú vôľu. To rozhodne nie! Pri tejto príležitosti hovoril k ľuďom, ktorí si o Ňom mysleli, že je iba človek (pozri najmä verše 41. a 42.), a snažil sa ich presvedčiť, že nie je len človekom, ktorý má pôvod na zemi, ale že prišiel z neba. Pri tom, ako sa ich o tom snažil presvedčiť, povedal, že nečiní svoju vlastnú vôľu (ako to robí človek na zemi), ale že koná Božiu vôľu. Medzi Jeho vôľou a Božou vôľou nebol žiadny rozdiel.

On nielenže vždy konal vôľu svojho Otca, ale práve to mu pôsobilo veľkú radosť. Pri inej príležitosti povedal: „Mojím pokrmom je to, aby som činil vôľu toho, ktorý ma poslal, a dokonal jeho dielo.“ (Jána 4:34). Pokiaľ ide o Pána Ježiša, pisateľ listu Židom, ktorý citoval zo 40. žalmu, poznamenal: „Hľa, idem - v záhlaví knihy je napísané o mne -, aby som činil, ó, Bože, tvoju vôľu.“ (Žid. 10:7).

Jeho múdrosť

Ako dieťa bol „plnený múdrosťou“ (Luk. 2:40). Rovnako máme zaznamenané, že keď Ho počuli jeho spoluobčania učiť, „žasli a hovorili: Odkiaľ má tento tú múdrosť a tie divy?“ (Mat. 13:54).

Vždy keď si čítame Jeho slová, môžeme sa diviť nad Jeho múdrosťou. Pozoruhodný príklad nám poskytuje aj Jeho rozhovor s rôznymi skupinami ľudí, ktorí k Nemu prišli v 22. kapitole Matúšovho evanjelia a premýšľali nad tým, ako „by ho lapili v reči.“ (v. 15). Matúš túto kapitolu veľmi príhodne uzatvára slovami: „A nikto mu nemohol odpovedať ani slova, ani sa ho viacej od toho dňa nikto neopovážil opytovať.“ (v. 46).

Jeho cesty

Slová „…ako je pravda, ceste Božej učíš;“ (Luk. 20:21) mu hovorili pokrytecký ľudia, ale ich výrok bol správny. Nielen že učil o pravej Božej ceste, ale On po nej naozaj išiel. Jeho cesta bola tou cestou, v ktorej mal Boh záľubu.

Spomenieme jeden príklad: Jeho pokoru. On učil: „Blahoslavení tichí,…“ (Mat. 5:5), a potom aj skutočne činil: „lebo som tichý a pokorný srdcom,“ (Mat. 11:29). On, Kráľ, išiel do Jeruzalema v tichosti, čo je pravým opakom pozemských kráľov (Mat. 21:5). Pavel píše o „krotkej tichosti a prívetivosti Krista“ (2. Kor. 10:1). Mohli by sme citovať veľa ďalších príkladov. Naše časové a jazykové obmedzenia nám neumožňujú plne sa venovať Jeho láske, súcitu, jemnosti, trpezlivosti a mnohým ďalším prejavom Jeho charakteru.

Neexistovala žiadna vyššia úroveň, lebo On bol vo všetkom na tej najvyššej.

My máme isté „silné stránky“, ale zároveň aj „slabé stránky“. On však nie. Neexistovala žiadna vyššia úroveň, ktorú by musel dosiahnuť, lebo On bol vo všetkom na tej najvyššej. Ani nikdy nepotreboval žiadne zdokonalenie. Každá stránka Jeho charakteru bola úplne dokonalá. Ako napísala Mary Peters:

To meno všetka milosť obklopuje,
že Boh sa človekom stal;
čo iba Duch sledovať vie,
život v Ňom dokonalý skryl.

CHRÁM (1)

Clark Logan, Botswana

Dnes sa v Jeruzaleme nenachádza žiadny Židovský chrám – čo je v modernom štáte Izrael po takmer 70-tich rokoch nezávislosti pozoruhodnou anomáliou. Budovy, ktoré sa v súčasnosti nachádzajú na vrchole chrámovej hory a dominujú panoráme Starého mesta, sú všetky Islamské. Napriek tomu, že tu zostalo iba málo zbytkov z tejto nádhernej stavby, Židia sa pri opise svojej histórie neustále dotýkajú chrámu: hovoria o období prvého chrámu vystaveného Šalamúnom (960-586 pred n. l.); a o druhom období chrámu obnoveného Zorobábelom (516 pred n. l.). V čase Pána Ježiša bol tento druhý chrám zrekonštruovaný a rozšírený Herodesom Veľkým. Avšak v relatívne krátkom čase z neho nezostalo skoro nič, pretože bol spálený a ponechaný v rozvalinách. História Židovského národa bola často nepokojná a búrlivá, a chrám je toho presným obrazom. Dnes by sme si to my, kresťania, mali dobre pamätať a poučiť sa z toho (Rim. 15:4; 1. Kor. 10:11).

Boží chrám v súčasnosti

Boh mal vždy záľubu v prebývaní uprostred svojho ľudu. Miestom jeho prebývania však už nie je určité fyzické miesto, ale duchovná entita známa ako „Cirkev“. Cirkev má svoj počiatok v deň Letníc (Skut. 2) a jej existencia sa zavŕši v deň jej vytrhnutia, kedy sa Kristus vráti do povetria a povolá k sebe ľud, ktorý Ho očakáva (1. Tes. 4). Cirkev je v tomto veku milosti opísaná slovami „vybudovaní na základe apoštolov a prorokov, kde je uholným kameňom sám Ježiš Kristus, v ktorom každé stavänie prístojne dovedna pojené rastie v svätý chrám v Pánovi, v ktorom sa aj vy spolu budujete v príbytok Boží v Duchu.“ (Efež. 2:20–22). Pri tejto príležitosti by sme tiež chceli zdôrazniť použitie všetkých troch Božích osôb súčasne a dôraz na ich jednotu a svätosť. Každý kresťan je súčasťou tohto duchovného chrámu. Napriek nášmu názoru, že Cirkev je roztrieštená a rozdelená, Boh dnes vidí svoju Cirkev ako jednu.

Každý miestny zbor kresťanov má mať charakter „Božieho domu“, ktorý je súčasťou väčšieho celku (1. Tim. 3:15). Správne sa držíme Spasiteľovho zasľúbenia: „Lebo kde sú dvaja alebo traja zhromaždení v mojom mene, tam som i ja v ich strede.“ (Mat. 18:20). To, že sme v Jeho prítomnosti, nemá viesť k tomu, aby sme sa stali neopatrnými a príliš bezstarostnými, ale máme sa k Nemu blížiť s úctou a bázňou, ktorá patrí Bohu: „Tvoje svedectvá sú preveľmi isté. Tvojmu domu sluší svätosť, Hospodine, na večné časy.“ (Žalm 93:5). Navyše, v Novom Zákone je veľké množstvo výziev, aby sme sa milovali navzájom, a preto ich nemôžeme prehliadať. Pýcha a malichernosti môžu veľmi ľahko zničiť jednotu svätých a to je dôvodom, prečo Pavel napísal presne tieto slová: „aby nebolo roztržky v tele, ale aby sa údy navzájom rovnako starali o seba.“ (1. Kor. 12:25).

Telo veriaceho človeka nám Písmo opisuje ako Boží chrám, v ktorom prebýva Duch Boží. A preto nemá byť poznačené hriechom, ale posväcované a zachované v čistote (1. Kor. 3:16–17). Máme osláviť Boha v našom tele, pretože bolo vykúpené za veľkú cenu, a rovnako si máme pamätať, že už nie sme sami svoji (1. Kor. 6:19–20).

Všetkým je určená výzva, aby sme verne vyhľadávali Božiu prítomnosť a zostávali posvätení, v láske a jednote. Naše mnohé požehnania v Kristovi, či už individuálne alebo spoločné, sú duchovným bohatstvom, ktoré by sme mali nielen využívať, ale aj

poznať ich cenu a chrániť si ich. V nasledujúcich článkoch chceme poukázať na to, ako ľahko je možné prísť o tieto poklady „domu Božieho“. Preto nikdy neignorujme a nezanedbajme pravdu, že Boh prebýva v nás a medzi nami – dnes sme my jeho chrámom – ako boli nasledujúce slová platné pre nášho Pána, tak môžu platiť aj pre nás: „Revnivosť za tvoj dom ma zožiera.“ (Jána 2:17).

Prvý odkaz v našich Bibliách, ktorý hovorí o „Božom dome“, sa nachádza v 28. kapitole 1. knihy Mojžišovej, a zobrazuje jeho vnútornú duchovnú povahu. Jakoba, ktorý sa prebudil zo svojho nádherného sna, natoľko zasiahlo poznanie Božej slávy, že o tom mieste, kde stál, vyhlásil, že je to miesto, nie je nič „… iné ako dom Boží, a toto je brána nebies.“ (1. Moj. 28:17). V tom čase tam nebolo možné vidieť žiadnu budovu, žiadne kňazstvo, žiadnu liturgiu, nič okrem niekoľkých rozptýlených kameňov. To, čo z Bétel robilo Boží dom, bola Božia prítomnosť: „Naozaj je Hospodin na tomto mieste, a ja som nevedel o tom!“ (v. 16). To je základný princíp Božieho domu, platný počas všetkých vekov, bez ohľadu na to, akú formu môže tento dom mať: Je tam Boh! Prvým hmatateľným predstaviteľom Božieho domu bol stánok, ktorý neskôr nahradil Šalamúnov chrám. Pri našom uvažovaní o chráme sa bližšie pozrieme na jeho stavbu, jeho zničenie a jeho obnovenie.

Budovanie chrámu

Po vykúpení a oslobodení Izraelského národa z otroctva v Egypte dal Boh Mojžišovi pokyny týkajúce sa stavby stánku. Bola to prenosná stanová konštrukcia prispôsobená na prenášanie po púšti počas cesty do Kanaánu. Prostredníctvom neho vyjadril Boh svoju túžbu prebývať uprostred svojho ľudu (2. Moj. 25:8). Najvnútornejší priestor svätyne, Svätyňa svätých, bola miestom, o ktorom všetci vedeli, že tam prebýva Boh. On sám povedal, že bude prebývať nad zľutovnicou a medzi zlatými cherubínmi (2. Moj. 25:22; 1. Sam. 4:4). Prístup na to miesto však mal iba veľkňaz, aj to len jeden deň v roku; na Deň zmierenia.

Dávid, druhý Izraelský kráľ, túžil vybudovať Bohu trvalý príbytok, čím chcel svojmu národu zabezpečiť trvalé miesto uprostred Kanaánskej zeme (2. Sam. 7:2). Avšak Boh to Dávidovi neumožnil, pretože ako muž vojen prelial veľa krvi (1. Par. 28:3). Chcel snáď Boh naučiť ľudí, že tí, ktorí vyvolávajú konflikty, nemôžu mať podiel na budovaní Jeho slávy? Na rozdiel od toho, korisť získaná v týchto bojoch, mala poslúžiť pri obnove Božieho domu (26:27). Dávid sa pokorne podriadil tejto Božej vôli a pripravil pre svojho syna, Šalamúna, každú pomoc a oporu potrebnú pre projekt stavby chrámu (22:1–19; 28:9–21).

Zásluha za vybudovanie tohto prvého nádherného chrámu teda pripadla Šalamúnovi. Miesto určené na jeho stavbu sa nachádzalo v humne Ornána Jebuzejského, kde už predtým prikázal anjel Dávidovi postaviť oltár na zápalnú obeť (1. Par. 21:18). Súviselo to tiež s vrchom Mória, ku ktorému viedol Boh Abraháma, aby tam obetoval svojho syna Izáka (2. Par. 3:1). Tvar chrámu bol podobný stánku, ale v niektorých podrobnostiach sa od neho odlišoval. Ako príklad je možné uviesť dva veľké ozdobné stĺpy a desať umývadiel (2. Par. 4:6). Dávid podrobne opísal Šalamúnovi všetky tieto detaily. Navyše ľudia veľkoryso podporovali túto stavbu a celá stavba tak mohla byť dokončená v čase o niečo dlhšom ako sedem rokov (1. Kor. 6:38). Pôvodná archa zmluvy a ostatné sväté nádoby sa zachovali s jednou výnimkou: kronikár poznamenal, že v truhle sa nenachádzalo nič okrem dvoch tabuliek Mojžišovho zákona (2. Par. 5:10). Kam sa podela Áronova palica a zlaté vedierko s mannou? Žiaľ, musíme skonštatovať, že tieto veci sa z posvätnej truhly zmluvy zrejme stratili počas cesty, a to vďaka úmyselnej

krádeži alebo vďaka nedostatočnej starostlivosti a nezáujmu o tieto sväté veci.

Štedrosť darov na obnovu Božieho chrámu môže byť príkladom pre všetkých nás

Je potrebné spomenúť aj pozitívnu stránku – a to sú štedré dary na obnovu Božieho domu, ktoré sú príkladom aj pre všetkých nás. Hmotnosť mosadze použitej pri stavbe ani nebola vyčíslená „lebo sa nevyhľadávala váha medi“ (2. Par. 4:18) a obetované obetné zvieratá „neboli ani zapisované ani počítané pre veľké množstvo“ (5:6). Keď Dávid vyzval ľud „kto je ešte ochotný naplniť svoju ruku dnes pre Hospodina?“, všetci sa radovali a s ochotným srdcom ponúkali (1. Par. 29:5–9). Dobrotivosť a štedrosť vždy boli charakteristickými črtami Božích detí. Keď prejdeme do obdobia Nového zákona, môžeme si čítať o macedónskych veriacich, ktorí i napriek mnohým ťažkostiam a chudobe s veľkou radosťou a ochotne pomáhali iným. Tajomstvom toho všetkého je, že sa najskôr vydali Pánovi (2. Kor. 8:5).

Keď bol dokončený chrám zasvätený Bohu, naplnil ho oblak. Kvôli tejto Božej sláve nemohli do svätyne vojsť kňazi. Keď chcel potom Šalamún obetovať všetky tie prinesené obete, zistil, že oltár na zápalnú obeť je pre ne príliš malý (1. Kor. 8:64; 2. Par. 7:7). Neskôr, vo svojej oddanej modlitbe vyznal, že aj samotný chrám je príliš malý, pre takého veľkého Boha: „Veď hľa, nebesia a nebesia nebies ťa neobsiahnu a čo potom tento dom, ktorý som vystavil!“ (2. Par. 6:18).

(Pokračovanie nabudúce)

VEČNÁ BEZPEČNOSŤ

R. Dawes, Lesmahagow

„... Vynajdúc večné vykúpenie“ hovorí Písmo v liste Židom 9:12. Tento výraz „večné vykúpenie“ v sebe obsahuje aj pravdu o večnej bezpečnosti každého veriaceho. Slovo „večné“ sa v Biblii používa na opísanie kvality života, ktorý majú veriaci v Kristovi, ako aj na Boží charakter. Od chvíle, keď sme prvýkrát uverili v nášho Pána Ježiša Krista, je toto spasenie, získané skrze vieru, naveky naše. Žiadna sila na zemi, v pekle ani v nebi, nemôže pripraviť pravých veriacich o ich spasenie. Je tak dokonalé a trvalé ako samotný Boh. Napriek tomu existuje niekoľko takých zoskupení vyznávajúcich kresťanov, ktoré skutočne učia o možnosti straty spasenia pre hriech a nevernosť. Aj niektorí milí svätí, zjavne spasení, sa dostali do depresií kvôli pochybnostiam o ich záchrane a diabol v nich povzbudzuje takéto myšlienky. Je preto vhodný čas na to, aby sme si pripomenuli základné pravdy evanjelia. Učenie, podľa ktorého môže pravý veriaci prísť o svoje spasenie („teória vypadnutia z milosti“), podkopáva celé učenie evanjelia a je zjavne bludárske. Preto sa teraz budeme zaoberať dôsledkami tohto bludu.

Popiera Božiu milosť a zvrchovanosť

Ak spasenie závisí od hriešnika, potom už nie je z milosti. Milosť je „nezaslúžená láskavosť“ v absolútnom zmysle slova a dodržiavanie zákona, skutky a obrady sú bezpredmetné. Zákon vyžaduje splnenie podmienok pre dosiahnutie požehnania, ale milosť je znamením,

že Kristus splnil všetky potrebné podmienky. Skutky a milosť sú vzájomne sa vylučujúce princípy (Rim. 11:6). Dobré skutky sú dôsledkom spasenia, ale nie je ho nimi možné získať. „Lebo ste milosťou spasení skrze vieru,… nie zo skutkov,…“ (Efež. 2:8–9); „nie zo skutkov spravodlivosti, ktoré by sme asi my boli činili, ale podľa svojho milosrdenstva nás spasil…“ (Tít. 3:5). Dobrý charakter, správanie a konverzácia nie sú nikdy príčinou alebo podmienkou spasenia; sú to dôsledky, pretože milosť, ktorá nám dáva spasenie, nás učí, „… aby sme sa odriekli bezbožnosti a svetských žiadostí a aby sme rozumne a spravodlivo a pobožne žili na tomto svete“ (Tít. 2:12).

Toto falošné učenie navyše popiera Božiu zvrchovanosť. Naše spasenie je založené na večnom Božom rozhodnutí: „… si nás v ňom vyvolil pred založením sveta,…“ (Efež. 1:4). Preto, keď sme uverili, boli sme umiestnení do Krista, a o toto naše miesto nemôžeme nikdy prísť. Stali sme sa údmi Jeho tela, Cirkvi a počíta nás medzi Svojich vyvolených, ubezpečuje nás, že sme požehnaní každým „… požehnaním duchovným v ponebeských oblastiach v Kristovi,“ (v. 3). Aká nekonečná milosť voči nehodným hriešnikom! Boh chcel, aby sme už boli oslávení a nič nemôže zrušiť jeho rozhodnutie (Rim. 8:30). Podmienečné spasenie na základe dobrých skutkov a obradov je základom všetkých falošných náboženstiev. Je to „cesta Kainova“ (1. Moj. 4:3–8, Júdu v. 4).

Zneucťuje osobu Krista a Jeho obeť

Odmietanie Božej milosti a zvrchovanosti je nesprávnou náukou, ktorá dáva priestor pre spoliehanie sa na telo, a popiera jeho úplnú skazenosť. Ak by nás Boh nespasil dokonale a natrvalo, museli by sme byť závislí na tele, aby sme si udržali našu vieru až do posledného dychu. Také „spasenie“ je ako most cez priepasť, roztrhnutý na jeho vzdialenejšom konci. V tom prípade by naším záchrancom boli naše skutky a viera. Naše spasenie nezávisí od našej lásky ku Kristovi, ale od Jeho lásky k nám; nie na tom, ako sa ho držíme my, ale na tom, ako nás uchopil a drží On. Ak by sme neboli večne zachránení vo chvíli, keď sme uverili Pánovi Ježišovi, potom by sme ani nemohli vôbec nikdy byť spasení. Vďaka Bohu, že sme „v ňom naplnení“ (Kol. 2:10) (pozn. v inom preklade „v ňom úplní“). Sme s Ním nerozlučne a úplne spojení; s tým novým človekom, posledným Adamom.

Aby niektorí ľudia podporili svoju falošnú teóriu, tvrdia, že takto môžu byť odpustené iba predchádzajúce hriechy a všetky budúce každodenné hriechy musíme neustále vyznávať, aby sme mali nejakú nádej dostať sa do neba. Ale pri našom obrátení sme sa stretli s Bohom ako so sudcom všetkých našich hriechov; vyznali sme našu vinu, vyznali sme naše hriechy a tak boli okamžite zachránení pred hriechom. Prešli sme z oblasti smrti a súdu do novej oblasti „milosti, v ktorej stojíme,“ (Rim. 5:2). Boli sme „znova splodení“ (1. Pet. 1:23) do Božej rodiny a máme „… prístup… k Otcovi.“ (Efež. 2:18); úplne nový vzťah. Už sa k nám nespráva ako k vinným hriešnikom, ale ako nebeský Otec ku svojim deťom. Ako Jeho deti môžeme u Neho vzbudiť nevôľu a zaslúžiť si tým Jeho karhanie, ale rodinné väzby zostávajú nezmenené. Musíme rozlišovať medzi našim vzťahom s Bohom a našim spoločenstvom s Otcom. Ten prvý je bezpodmienečným výsledkom nového narodenia, ale ten druhý je podmienený našim chovaním. Toto sú rozdielne pravdy, ktoré nesmieme pomiešať. Ak by bolo každodenné vyznanie hriechov skutočne nevyhnutnou podmienkou spasenia, nemohol by byť spasený

nikto. Nemôžeme každý deň vyznávať všetky naše hriechy Bohu, pretože si ich neuvedomujeme. Je zrejmé, že nemá zmysel hovoriť len o odpustení predchádzajúcich hriechov, pretože v čase, keď Kristus zomrel, všetky naše hriechy boli iba budúcnosťou. Obeť Pána Ježiša platí na všetky z nich rovnako.

Deformuje Slovo Božie

Niektoré oddiely Písma sú ignorované. Vrátane tých z listu Židom 6:6 a 2. listu Petra 2:20–22 sú často vytrhované z kontextu, aby tak podporili tieto falošné teórie a jasné vyhlásenia Písma, ako: „a nezahynú na veky, a nikto ich nevytrhne z mojej ruky.“ (Jána 10:28). Najväčšiu váhu je potrebné dať textom s nespochybniteľným významom a nejasné texty odložiť na čas, kedy nám zapadnú na správne miesto. Navyše, niekedy sa Písma, ktoré sa týkajú Izraela, ako napr. Matúša 24:13, nesprávne aplikujú na Cirkev.

List Rimanom 3:24 poukazuje na to, že sme „ospravedlňovaní súc darmo jeho milosťou“. Slovo „darmo“ sa v Jána 15:25 prekladá ako „bez príčiny“. Ospravedlnenie je pre veriaceho dávno ukončená skutočnosť, ako to dokazuje minulý čas v liste Rimanom 5:1. To znamená viac ako oslobodenie od viny; vyhlasuje veriaceho za spravodlivého v Božích očiach. Viera, ktorá ospravedlňuje, sa rodí z pravého pokánia a viery v Krista z celého srdca (Rim. 10:9). V jej dôsledku je duša okamžite pripravená vstúpiť do nebies, spasená navždy. Neznamená to, že by to bola zásluha tejto viery samotnej, ale pravý dôvod je možné nájsť v objekte našej viery, v Pánovi Ježišovi, ktorý je jediným, v kom sa spasenie nachádza.

Pravdu o večnej bezpečnosti napádali už na začiatku apoštolskej éry, pretože prirodzená ľudská myseľ iba ťažko prijímala pojem „milosť“. Preto sa objavovali tí, ktorí trvali na tom, že „… ak sa neobrežete… nemôžete byť spasení.“ (Skut. 15:1). „Teória vypadnutia z milosti“ tvrdí presne toto: ak si nezabezpečíte spasenie svojimi dobrými skutkami alebo krstom, nemôžete byť spasení. Svedectvo apoštolov však vylučuje túto myšlienku: „Ale veríme, že skrze milosť Pána Ježiša Krista budeme spasení…“ (v. 11). List Galaťanom bol napísaný presne na to, aby bojoval proti tomuto omylu a pozorné čítanie tohto listu môže upevniť srdce milosťou. Ak sa vrátime k skutkom a obradom, robíme „Krista služobníkom hriechu“, sami seba hriešnikmi (Gal. 2:17–18), a vyhlasujeme Kristovu smrť za zbytočnú.

Zbavuje evanjelium jeho slávy

Ten, kto prijíma toto falošné učenie, nemôže s istotou povedať, že je spasený, pretože z neho môže ľahko vypadnúť. Berie akúkoľvek istotu a nádej, a v dôsledku toho je evanjelium zbavené jeho pokoja a radosti. Sláva evanjelia spočíva práve v tom, že každý hriešnik môže byť zachránený v okamihu, pretože Boh koná milosťou a nie súdom. Prináša ľuďom novú prirodzenosť (2. Kor. 5:17; 1. Jána 3:9), pretože sú „znova splodení súc nie z porušiteľného semena, ale z neporušiteľného živým slovom Boha a zostávajúcim na veky.“ (1. Pet. 1:23). „darom Božím z milosti je večný život“ (Rim. 6:23). Tento dar však prestáva byť darom, ak sú k nemu pripojené skutky. Je jasné, že večná bezpečnosť ospravedlneného hriešnika je základným princípom našej viery a podielom každého veriaceho v Pána Ježiša. Preto „… uchop večný život, do ktorého si aj povolaný…“ (1. Tim. 6:12) a dávaj pozor na akékoľvek odlišné učenie. „Keď budeš toto predkladať bratom, budeš dobrým služobníkom Ježiša Krista,“ (1. Tim. 4:6).

OTÁZKY MLADÝCH

Ako môžem poznať Božiu vôľu?

Odpovedať na túto otázku je zároveň ľahké i ťažké. Najskôr sa budem zaoberať tou jednoduchšou časťou. Božia všeobecná vôľa sa zjavuje v Písme. Biblia napríklad hovorí, že Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení (2. Tim. 2:4), preto vieme, že si Boh želá, aby sa tak stalo, ak ešte niekto nie je spasený. Ako ďalší príklad môžeme uviesť Jeho želanie, aby sme boli svätí (1. Tes. 4:3). Preto vieme, že rozhodne nie je Božou vôľou, aby sme sledovali filmy obsahujúce nevhodné scény sexuálneho charakteru, alebo fyzický vzťah medzi príslušníkmi opačného pohlavia mimo manželstva. Biblia tiež učí, že Boh chce, aby sa kresťania dali pokrstiť. Preto ak sme spasení, ale nie sme pokrstení, nenaplnili sme Božiu vôľu, pretože Biblia jasne hovorí, že každý kresťan má byť pokrstený (napr. Skut. 2:38, 41 atď). Tieto príklady ukazujú, že Biblia nám odhaľuje Božiu vôľu. Ak chceme vedieť, aká je Božia vôľa, mali by sme preskúmať Bibliu. Akonáhle však vieme, aká je Božia vôľa, mali by sme sa jej aj podriadiť (Jána 2:5).

Ale zatiaľ čo všeobecná Božia vôľa je jasná, nie je vždy ľahké poznať Božiu vôľu v konkrétnych veciach. Biblia napríklad učí, že kresťan by nemal mať blízky vzťah s nespaseným človekom (2. Kor. 6:14). Obvykle sa to týka manželstva. Božou vôľou preto nikdy nemôže byť, aby si kresťan vzal nespaseného človeka. Biblia učí, že kresťan by mal vstupovať do manželstva „v Pánovi“ (1. Kor. 7:39). Ale kto by mal byť ten človek? Boh neoznačí toho človeka, ktorého by sme si mali vziať, na čele! V tejto veci sa musíme modliť, aby nás Boh viedol k správnemu rozhodnutiu. Boh sľúbil, že bude viesť Božie dieťa (Rim. 8:14). On do nás vložil Božieho Ducha (Jána 14:17) a tento Duch nás môže viesť (Jána 16:13). On môže riadiť naše myšlienky a pocity. On môže ovplyvňovať okolnosti, v ktorým sa nachádzame, a rovnako to platí aj pre ostatných. Takže ak sa horlivo modlíme k Bohu, prosíme o Jeho vedenie a budeme ochotní očakávať na Neho, aby nám jasne ukázal Svoju vôľu, je istotne schopný aj spojiť ľudí podľa Jeho vôle. Samozrejme, že niekedy je ťažké odlíšiť našu vôľu od Jeho vôle. Preto je dôležité čakať na Boha a neunáhliť sa v dôležitých rozhodnutiach. Urobiť chybu pri Božej vôli v manželstve je veľmi vážna vec, pretože manželské puto je na celý život.

Je Božia vôľa, aby som bol šťastný a bohatý?

Pavel, jeden z najväčších Božích služobníkov, bol často zúfalý (Fil. 3:18) a smutný (2. Kor. 2:4). Bol chudobný, (2. Kor. 11:24–28), a mal chatrné zdravie (2. Kor. 12:7). Pán Ježiš bol „mužom bolesti“, chudobný a pretrpel hroznú smrť. To presvedčivo dokazuje, že dobrí a svätí ľudia nemajú vždy šťastný a prosperujúci život. Samozrejme je pravda aj to, že ľudia činiaci Božiu vôľu, majú pokoj s Ním a majú radosť zo služby Bohu. To však neznamená, že sú imúnni voči zármutku a depresii. V Starom zákone požehnával Boh Izrael dobrou úrodou a bezpečnosťou, ak ho poslúchal. Ak neposlúchali, museli sa brániť hladu a invázii nepriateľov. Môže sa zdať, že súčasné bohatstvo a zdravie Izraela je znamením, že koná Božiu vôľu, hoci to nie je nemenné pravidlo, ako to jasne ukazujú životy Jeho prorokov. Tí boli často i prenasledovaní, aj keď konali Božiu vôľu. Bez ohľadu na umiestnenie v Starom či Novom zákone, sa Boží súhlas meria duchovnými, a nie materiálnymi požehnaniami.

Ako Boh odhalil svoju vôľu v Starom zákone?

Často si želáme, aby Boh vyriešil naše dilemy rovnakým spôsobom, akým riešil problémy Izraelských detí pred mnohými rokmi. Keď vyšli z Egypta a nevedeli kam ísť, dal im oblakový stĺp. Jediné, čo museli urobiť, bolo nasledovať ho. Keď stál, stáli aj oni. Keď sa pohol, nasledovali ho. Bola to istá forma Starozákonnej „satelitnej navigácie". Avšak oblakový stĺp a oheň boli iba výnimočnými formami Božieho vedenia a zmizli po vstupe Izraela do zasľúbenej zeme. Odhalili Božiu vôľu iba v jednej veci. Je jasné, že v Starom zákone bolo niekedy ťažké rozpoznať Božiu vôľu. Ľudia vtedy mali k dispozícii iba obmedzené prostriedky vedenia (napríklad Urím a Thumím) a tento národ trápili falošní proroci.

V skutočnosti má dnes kresťan oveľa lepšie postavenie než Izraelita. Môžeme si čítať Bibliu. Starozákonný Izraelita nemal žiadnu kópiu Zákona. Kníhtlač ešte vtedy neexistovala a v každom prípade ho pravdepodobne neboli schopní čítať. Biblia sa stala voľne dostupnou väčšiemu počtu ľudí až po Reformácii. Izrael navyše nemohol vedieť nič o Pánovi Ježišovi a pravdy Nového zákona mu boli neznáme.

Dnes už Boh nepoužíva oblakové stĺpy. Pripravil kresťanom písomné záznamy o Jeho vôli vo forme Písma. On umožnil Svätému Duchu, aby prebýval vo vnútri každého veriaceho. On odpovedá na modlitbu Svojimi radami. On nás nabáda, aby sme hľadali pomoc u starších a múdrejších kresťanov, ktorí nám môžu poradiť. Hoci Starý zákon (a začiatok veku Cirkvi) je plný mimoriadnych zjavení Božej vôle (anjeli a proroci priamo vedení Bohom), tieto formy vedenia dnes už Boh nepoužíva.

(Pokračovanie nabudúce)

„MESTO NÁŠHO BOHA" - Žalm 48:2

Phil Coulson

Úplne prvé mesto, postavené na Zemi, bolo mesto nazvané Hanoch a postavili ho na pripomienku vzbury proti Bohu. Boh pripravil Kainovi život tuláka, pretože zabil svojho brata a jeho duch nebol schopný z toho učiniť pokánie. Zem ho nebola schopná udržať a nemohol sa nikde usadiť. Ako reakciu na tento súd „staval mesto a nazval meno mesta podľa mena svojho syna Hanochom." (1. Moj. 4:12–17). Telesný človek sa vždy bude usilovať zvrhnúť Boží poriadok, čo je skutočnosť, ktorú Kain potvrdzoval po celý svoj život. Dnes žije väčšina svetovej populácie v mestách a veľa ľudí nikdy nevidelo vidiek, polia a záhrady, uprostred ktorých mal človek podľa Božej vôle žiť. Budovaním miest sa zaoberali aj prví obyvatelia nového sveta po celosvetovej povodni, a to vyvrcholilo stavbou Babylona, chrámového mesta, satanovou napodobeninou budúceho chrámového mesta Siona. Babylon mal byť nielen centrom svetovej vlády, k čomu bol potrebný kráľ, ale aj centrom svetovej modloslužby, čo si zase vyžadovalo veľkňaza. Muža, ktorý tam chcel vládnuť, Nimroda, násilníckeho, bezbožného človeka, uctievali ako kráľa a kňaza, falošného Krista, a preto nad ním Boh vyriekol druhý globálny rozsudok, zaznamenaný v 10. a 11. kapitole 1. knihy Mojžišovej.

Ak to čitateľa zaujalo, môže teraz v Písme sledovať

ďalšie ľudské stavby a tiež si všimnúť, ako sa v súčasnom svete jednotlivci i národy snažia osláviť prostredníctvom veľkolepých stavieb a miest, ktoré vytvoria. Ale zúfalo úbohý výsledok tejto ľudskej snahy po získaní vlastnej slávy budovateľským úsilím zaznamenal Ján:

„A siedmy anjel vylial svoju čašu na povetrie,… a povstalo veľké zemetrasenie, akého nebolo odvtedy, odkedy je človek na zemi, tak nesmierne veľkého zemetrasenia. A to veľké mesto sa roztrhlo na tri čiastky, a mestá národov padli… A zmizli všetky ostrovy, a vrchy sa nenašli.“ (Zjav. 16:17–20).

Tento budúci celosvetový súd pripraví cestu pre vytvorenie „mesta nášho Boha“ (Žalm 48:1, 8). Pán Ježiš sa vráti na zem v moci a s veľkou slávou a „… vystaví chrám Hospodinov a on ponesie veličenstvo a sadne a bude panovať na svojom tróne a bude kňazom na svojom tróne, a rada pokoja bude medzi nimi obidvoma.“ (Zach. 6:13).

Zatiaľ čo každé predošlé mesto nieslo na sebe znaky vzbury človeka, vrátane (môžeme dokonca povedať „predovšetkým“) Jeruzalema, „… na ulici toho veľkého mesta, ktoré sa duchovne volá Sodoma a Egypt, kde bol i náš Pán ukrižovaný.“ (Zjav. 11:8), budúce mesto Sion, bude úplne na Božiu slávu a na požehnanie človeka. Bude patriť Bohu („mesto nášho Boha“, Žalm 48:1); bude sa riadiť Božími princípmi („mesto veľkého kráľa“, v. 3); bude v ňom prebývať Boh („Boh je známy v jeho palácoch“ v. 4) a bude Božou mocou udržiavané („mesto Hospodina Zástupov, v. 9).

„Toho dňa sa bude spievať táto pieseň v zemi Júdovej: Máme silné mesto! Boh nám dal spasenie za múr a val. Otvorte brány, aby vošiel spravodlivý národ, ostríhajúci vernosť. Človeka, ktorého myseľ je opretá na teba, Bože, zachováš v pokoji, áno, v pokoji, lebo sa nadeje na teba.“ (Iza. 26:1–3).

Pozemský Sion bude skutočne slávny, rovnako ako boli aj stánok a chrám pozemskými obrazmi nebeského originálu (Žid. 9:24), tak to bude aj s „mestom nášho Boha“ počas tisícročnej vlády Pána Ježiša. Ten konečný sa však zjaví až v „Boží deň“ (2. Pet. 3:12), keď sa naplní Jánovo videnie „… to sväté mesto, nový Jeruzalem, zostupujúce od Boha z neba, prihotovené ako nevestu, ozdobenú jej mužovi. A počul som veľký hlas od trónu z neba, ktorý hovoril: Hľa, stán Boží s ľuďmi,…“ (Zjav. 21:2–3).

POSLEDNÉ DNI TEJTO DOBY MILOSTI

Howard A. Barnes, Westhoughton

Úvod

Ak by bolo možné vopred vedieť, čo sa stane v budúcnosti, potom by mali veriaci zvlášť veľmi veľkú výhodu, ak by mali také informácie, ktoré by ich varovali pred možnými nadchádzajúcimi nebezpečenstvami. Preto, keďže Biblia často hovorí o okolnostiach „poslednej alebo neskoršej doby“ alebo o „posledných dňoch“, si takéto zmienky zaslúžia našu osobitnú pozornosť.

Fráza „posledné dni“ sa v Starom zákone objavuje niekoľkokrát. Prvá zmienka o nich je na tom mieste, kde si Jakob zavolal svojich synov so slovami „oznámim vám, čo sa bude s vami diať v pozdejších dňoch.“ (1. Moj. 49:1).

Oveľa neskôr prorokoval Izaiáš „… v posledných dňoch, že bude pevne stáť vrch domu Hospodinovho hore na vrchu vrchov a bude vyvýšený nad brehy, a pohrnú sa k nemu všetky národy.“ (Izai. 2:2) a tie isté slová zopakoval aj prorok Micheáš (Mich. 4:1). Tieto posledné dni (inde aj koniec dní, alebo skonanie sveta) sa týkajú Izraela a nadchádzajúceho súženia, a tisícročného kráľovstva, ktoré sa v Novom zákone tiež spomínajú – pozri napríklad (Mat. 13:39,49; 24:3; 28:20 atď.). Avšak aj v Novom zákone nájdeme niekoľko miest, kde sa posledné dni spomínajú s osobitným dôrazom na ich súvislosť so súčasným vekom milosti, v ktorom žijeme, tesne pred príchodom posledných dní, ktoré sú uvedené vyššie. Na tomto mieste budeme skúmať nasledujúce dôležité otázky: „Kedy začínajú posledné dni tohto veku?“ a „Čo ich charakterizuje?“.

Posledné dni tohto veku milosti

Štyria pisatelia novozákonných listov nám pomôžu nájsť odpovede na naše otázky. Budeme brať do úvahy vyjadrenia každého z nich.

Pavel

Jedným z prvých náznakov nadchádzajúcich problémov neskorších dní bolo varovanie, ktoré apoštol Pavel udeľuje starším v Efeze „A tak teda majte na seba pozor i na celé stádo,… Lebo ja viem toto: že po mojom odchode vojdú medzi vás draví vlci, ktorí nebudú šetriť stáda. Ba aj z vás samých povstanú mužovia, ktorí budú hovoriť prevrátené veci, aby tiahli učeníkov za sebou. Preto bdejte a pamätajte,…“ (Skut. 20:28–31, Mat. 7:15). Pavel poskytuje toto varovanie pred ťažkosťami z vnútra i zvonka vďaka jeho prorockému pohľadu. Neskôr písal Timoteovi, ktorého zanechal v Efeze, a vyjadril sa slovami: „Ale Duch hovorí výslovne, že v neskorších časoch odstúpia niektorí od viery, ktorí budú počúvať bludných duchov a učenia démonov,“ (1. Tim. 4:1). Keď písal Pavel o niekoľko rokov neskôr druhý list Timoteovi, tak varuje, že posledné dni sa už začali, lebo „Ale to vedz, že v posledných dňoch nastanú nebezpečné časy.“ (2. Tim. 3:1). Tieto nebezpečné dni (parafrázované niektorými spisovateľmi ako „tvrdé, ťažké, nebezpečné časy; veľkého stresu a problémov; s ktorými je ťažké vysporiadať sa a ťažko zniesť“) mali prísť do Timoteovho života, a keďže Pavel mal čoskoro opustil tento svet, poučoval Timotea, ako na to má reagovať. Predovšetkým ho varoval, že ľudia budú mať „… tvárnosť pobožnosti, ktorí však jej moc zapreli. A tých sa stráň.“ (2. Tim. 3:5). Príkaz odvrátiť sa od nich, alebo sa im vyhnúť poukazuje na to, že pre Timoteja sa tieto „posledné dni“ začnú čoskoro a budú pokračovať bez akejkoľvek nádeje na skoré ukončenie. A mal to mať ešte o to ťažšie, že jeho radca Pavel bude už čoskoro v nebesiach (2. Tim. 4:18). Ani Pavel nevidel žiadnu nádej na akúkoľvek úľavu alebo ukončenie, lebo „… zlí ľudia a čarodejní závratníci budú spieť k horšiemu“ (2. Tim. 3:13), „Lebo bude čas, keď neznesú zdravého učenia,… a odvrátia uši od pravdy a obrátia sa k bájkam.“ (2. Tim. 4:3–4).

Peter

Vo svojom druhom liste Peter požiadal veriacich o to, aby „… pamätali na slová, ktoré predpovedali svätí proroci, a na svojich apoštolov prikázanie Pána a Spasiteľa vediac najprv to, že v posledných dňoch prijdú posmievači, ktorí budú chodiť podľa svojich vlastných žiadostí“ (2. Pet. 3:2–3). To teda znamená, že jeho čitatelia už z predchádzajúcich svedectiev novozákonných prorokov a apoštolov dobre vedeli o prichádzajúcich posmievačoch posledných dní. Preto im Peter potreboval povedať iba to, aby si pamätali, čo predtým počuli alebo čítali.

Títo posmievači mali hovoriť: „… Kde je to zasľúbenie o jeho príchode? Lebo odkedy posnuli otcovia, všetko tak trvá, od počiatku stvorenia.“ (2. Pet. 3:4). Ďalej im vysvetlil, že to, čo môže vyzerať ako oneskorenie Pánovho príchodu, je v skutočnosti prejavom Jeho dlho zhovievajúcej lásky a „zhovievavosť nášho Pána“ (2. Pet. 3:15) voči tým, ktorí majú činiť pokánie. Napriek tomu však mali prichádzajúci posmievači prekrúcať tieto fakty a vysmievať sa vážnej veci Pánovho príchodu, zľahčovať ho a v rovnakom čase žiť život zameraný iba na seba, oddávať sa telesným žiadostiam.

Júda

Petrove slová o predpovediach apoštolov sa stali pravdivými vo dňoch Júdu, ale žiaľ, napriek tomu to veriacich prekvapilo. Júda musel vynaložiť všetku svoju snahu na to, aby dôkladne premyslel obsahu listu, ktorý sa mal zaoberať „všeobecným spasením“, t. j. spasením dostupným všetkým veriacim. Avšak musel svoju tému skrátiť, keď počul, že sa medzi jeho čitateľov „… kradmo bočnými cestami votreli niektorí ľudia“. O týchto ľuďoch, ako sme mohli vidieť, sa v skutočnosti písalo už predtým – „dávno vopred zapísaní“ (Júdu v. 4). Zdá sa, že veriaci, ktorým boli adresované tieto slová, na to zabudli, a preto ich Júda vyzval, aby si „pamätali“. Najprv s využitím mnohých príkladov vysvetľuje, že už predtým bolo možné v záznamoch mnohých starozákonných udalostí vidieť takéto učenie Starého zákona opisujúce, ako sa zlo votrelo medzi Boží ľud: „A chcem vám pripomenúť, ktorí raz viete to všetko,…“ (v. 5).

Ako sme už videli, na tieto budúce udalosti upozorňovali aj predpovede Nového Zákona a rovnako na ne zabudli, a preto im musel povedať: „Ale vy, milovaní, rozpamätajte sa na slová, predpovedané od apoštolov nášho Pána Ježiša Krista, že vám hovoril, že v poslednom čase budú posmievači, ktorí budú chodiť podľa svojich bezbožných žiadostí. To sú tí, ktorí sa oddeľujú, telesní, nemajúci ducha.“ (v. 17–19). Odhaľuje falošných učiteľov, bezohľadu na to, ako pôsobivo vystupovali – niektorí z nich neboli dokonca ani spasení (Rim. 8:9). Júda nestanovuje presný postup, čo je potrebné urobiť s týmito ľuďmi, ktorí sa „kradmo bočnými cestami votreli“, jediné, čo mal urobiť, bolo odhaliť ich a kresťania už mali podľa toho konať sami.

Ján

Ján píše: „Deti, je posledná hodina, a ako ste počuli, že príde antikrist, i teraz už povstali mnohí antikristovia, odkiaľ známe, že je posledná hodina. Z nás vyšli, ale neboli z nás, lebo keby boli bývali z nás, boli by zostali s nami. Ale aby sa ukázali, že nie sú všetci z nás. A vy máte pomazanie od Svätého a viete všetko.“ (1. Jána 2:18–20).

Títo mnohí antikristovia – teda tí, ktorí sa protivia skutočným záujmom Pána Ježiša – tí sa dokázali dostať do uší veriacich, a to hlavne preto, lebo dokázali svoje omyly zaobaliť do pôsobivých slov – slov, ktorým sa dobrí ľudia starostlivo vyhýbajú – ako napríklad: „dobrými a peknými rečami zvádzajú srdcia“ (Rim. 16:18); „a to nie v múdrosti slova,“ (1. Kor. 1:17); „v presviedčavých ľudskej múdrosti slovách,“ (1. Kor. 2:4); „učenými ľudskej múdrosti slovami,“ (1. Kor. 2:13); „prázdnymi rečami,“ (Efež. 5:6); „lichotného slova“ (1. Tes. 2:5); „v lakomstve vymyslenými rečami“ (2. Pet. 2:3) a „hovoria naduté veci márne“ (2. Pet. 2:18; Júdu v. 16).

Existencia týchto antikristov je jasným dôkazom toho, že sa už začali posledné dni. Môžeme teda povedať, že „posledné dni“ začali už v posledných dňoch apoštolov, keď odchádzali z tejto scény, a iba Ján tu zostal až do dní jeho staroby. V tom prípade žijeme aj

my v posledných dňoch a tieto veci pretrvajú až dovtedy, kým nepríde Pán – a to bez varovania.

Zhrnutie

Predpovede o posledných časoch v tejto dobe milosti boli známe od prvých dní vďaka apoštolom a prorokom a z toho, čo napísali. Vidíme, že máme k dispozícii veľké množstvo predpovedí o „posledných dňoch", a v skutočnosti sa naplnili už v neskorších rokoch života apoštola Jána, keď ostatní apoštoli ukončili svoj časný život.

Je smutné, že keď sa tieto veci skutočne naplnili, veriaci nepamätali na upozornenia, ktoré dostali, neboli ostražití. Preto ich oklamali a prekvapili falošní učitelia a posmievači. Pavel Timotea varoval, že prídu niektorí falošní učitelia (1. Tim. 4:2) a za Timoteovho života bude možné vidieť charakteristické znaky príchodu posledných dní (2. Tim. 3). Peter o týchto konkrétnych falošných učiteľoch písal: „prichádzajú", Júda varoval „sú tu" a Ján to uzavrel: „odišli".

V posledných dňoch sa tieto podmienky žiadnym spôsobom nezlepšia, a keďže žijeme v tých istých posledných dňoch, mali by sme byť pripravení obstáť v rovnakých okolnostiach. Situácia, keď sa falošní učitelia snažia preniknúť do sféry pôsobenia vyznávajúcich kresťanov, stále trvá. Aj v dnešnej dobe sa o to pokúšajú napríklad adventisti siedmeho dňa, svedkovia Jehovovi, Kristadelfiáni atď. Aj keď boli verejne odhalení, ako u Júdu. Ján o nich povedal, že sú stále nebezpeční, a to aj keď sú vonku. Aj dnes môžu zaklopať na dvere veriacich, preto varuje Ján aj nás: „Ak ide niekto k vám a nenesie toho učenia, neprijímajte ho do domu ani ho nepozdravujte. Lebo ten, kto ho pozdravuje, účastní sa jeho zlých skutkov." (2. Jána v. 10–11). Dnes je veľa tých, ktorí sa snažia zosmiešniť, alebo aspoň zľahčiť také vážne záležitosti, ako je aj Pánov príchod.

Prostriedky na ochranu veriacich v posledných časoch

Všetci veriaci majú vnútornú ochranu proti falošnému učeniu, pretože máme „... pomazanie od Svätého a viete všetko." (1. Jána 2:20). Samozrejme to treba vidieť vo svetle Bohom inšpirovaného Písma, ktoré je pre nás bezchybným zdrojom pravdy. Ako sme to už videli v Písme, ktoré sme skúmali, upozorňuje nás, že diabol sa bude snažiť preniknúť do sféry pôsobenia vyznávajúcich kresťanov falošným učením a zníženými morálnymi normami.

„A všetkému sa priblížil koniec. Teda buďte rozumní a triezvi k modlitbám." (1. Pet. 4:7–8)

Peter pripomenul svojim čitateľom, že „koniec všetkých vecí je na dosah ruky: „A všetkému sa priblížil koniec. Teda buďte rozumní a triezvi k modlitbám." (1. Pet. 4:7–8), takže musíme byť úplne triezvi, aby sme boli schopní vnímať skutočný duchovný stav „takým spôsobom, aby sme využili každú vhodnú príležitosť k modlitbe" (Albert Barnes, pozri tiež 1. Pet. 5:8). Tyndale zaujímavo preložil tento verš: „Buďte zdržanliví a triezvi, aby ste boli schopní modliť sa." Pretože „... sa priblížil príchod Pánov." (Jak. 5:8), tak aj my by sme mali byť triezvi, vnímať vážnosť situácie a modliť sa. Ak to tak bude, potom sa v našich životoch naplní modlitba apoštolov: „A on sám, Boh pokoja, nech vás ráči celých posvätiť a váš duch nech je zachovaný celý a neporušený i duša i telo bezúhonne, keď príde náš Pán Ježiš Kristus." (1. Tes. 5:23). To znamená, že nemáme byť iba vopred varovaní pred prichádzajúcim nebezpečenstvom posledných dní, ale aj vopred vyzbrojení proti nemu.

(Koniec)

KRESŤAN A VOĽBY (1)

David McKinley, Kanada

Kresťania skutočne oddelení od sveta by nemali mať žiadny podiel ani účasť na jeho politike. Ak chceme, aby v nás mal Boh záľubu a boli sme svedectvom o Ňom v tomto duchovne mŕtvom svete, vyhýbajme sa hlasovaniu pri voľbe ľudí na politické funkcie. Niektoré biblické argumenty podporujúce tieto výroky sú uvedené nižšie. Tí, ktorí sú duchovní, by mali byť upevnení v tomto svojom postoji a tí s menším poznaním alebo tí, ktorí boli len nedávno spasení, by mali dostať jasné pokyny, prečo zbor kresťanov zhromažďujúci sa pod menom Pána Ježiša Krista, sa neustále zdržiava akejkoľvek politickej angažovanosti. Prečo by sme sa teda mali zdržať hlasovania?

Kvôli našim vlastným výsadám

„Napomínam teda, aby sa predovšetkým konali prosby, modlitby, prímluvy a poďakovania za všetkých ľudí, za kráľov a za všetkých, ktorí sú vo vysokom postavení, aby sme žili pokojný a tichý život vo všetkej pobožnosti a počestnosti.“ (1. Tim. 2:1, 2)

Pri častom používaní nášho modlitebného miesta máme oveľa väčší vplyv na udalosti, ako pri vstupe do miestnosti volieb! Rozumieme pravdaže, že svetský človek je nadšený možnosťou hlasovať, pretože je to jediný deň, ktorý na to má k dispozícii len raz za štyri roky, kedy môže ovplyvniť politickú scénu vo svoj prospech. Naproti tomu kresťan môže vstúpiť do bezprostrednej prítomnosti večného Boha na základe Kristovej krvi a v moci Ducha Svätého veľakrát denne, každý deň v roku sa modliť, aby sa naplnila Božia vôľa pri spravovaní národov.

Pri častom používaní nášho modlitebného miesta máme oveľa väčší vplyv na udalosti, ako pri vstupe do miestnosti volieb!

Kvôli príkladu nášho Pána Ježiša

„Moje kráľovstvo nie je z tohoto sveta; keby bolo moje kráľovstvo z tohoto sveta, moji služobníci by zápasili o to, aby som nebol vydaný Židom. Ale teraz moje kráľovstvo nie je odtiaľto.“ (Jána 18:36)

Nášho Pána Ježiša odmietli všetky skupiny spoločnosti. On pritom poskytol všetky nezvratné dôkazy Jeho Božstva a Mesiášstva, ale títo budovatelia ľudskej spoločnosti pre Neho nemali v tento deň miesto v jej štruktúre ani pre Jeho kráľovstvo, ktoré zastupoval. On bol skutočne „kameň, ktorý zavrhli stavitelia,“ (Mat. 21:42). On sa nepostavil na odpor vtedajšej náboženskej politike, ani civilným vodcom tej doby. „Učeník nie je nad svojho učiteľa ani sluha nad svojho pána; dosť je učeníkovi, aby bol ako jeho učiteľ, a sluha, aby bol ako jeho pán.“ (Mat. 10:24, 25). Aké požehnané je vedieť, že nebude to dlho trvať, a zanecháme za sebou tento chudobný svet politických konfliktov, korupcie, násilia a hriešnych pôžitkov, aby sme sa pripojili k množstvu svätých vykúpených hore pred Trónom a spievali: „Ďakujeme ti, Pane, všemohúci Bože, ktorý si a ktorý si bol a ktorý prídeš, pretože si prevzal svoju veľkú moc a kraľuješ.“ (Zjav. 11:17).

Kvôli nášmu občianstvu, nášmu charakteru a povolaniu

Naše občianstvo: Nebeské – „Lebo naše občianstvo je v

nebesiach, odkiaľ i Spasiteľa očakávame. Pána Ježiša Krista“ (Fil. 3:20).

Ako občania nebeskej vlasti sa zaoberáme vecami našej vlasti, nie tohto sveta, ktorý čoskoro prejde súdom Toho, ktorého odmieta a zapiera. Môžeme sa snáď spolupodieľať na činnosti tohto svetového systému, ktorý ukrižoval nášho najdrahšieho Priateľa? Ach, nie! Naše srdcia sa zaoberajú Tým, ktorý sa posadil na trón Svojho Otca a ktorý je určený na to, aby prevzal vládu nad týmto svetom, kde bol raz ukrižovaný. Podľa Jeho zasľúbenia: „Áno, prídem skoro!“ (Zjav. 22:20), sa čoskoro vráti. Mal by nás snáď pri Jeho príchode nájsť pri tom, ako sa zaoberáme „črepmi zeme“ (Iza. 45:9), záležitosťami, ktoré sa týkajú iba sveta, ktorý teraz „v zlom leží“?

Náš charakter: Cudzinci a pútnici – „Milovaní, napomínam ako pohostínov a pútnikov, aby ste sa zdržali telesných žiadostí, ktoré bojujú proti duši.“ (1. Pet. 2:11)

Nie sme tu doma, a nebol tu doma ani náš Pán, v ktorého neverili ani Jeho vlastní bratia (až po jeho vzkriesení). „Cudzím som sa stal svojim bratom a neznámym svojej matky synom.“ (Žalm 69:9). Sme na pútnickej ceste týmto svetom a ideme tam, kam aj On odišiel, do nášho nebeského domova. Či snáď môžeme zísť z našej pútnickej cesty, aby sme sa zaoberali záležitosťami „cudzej“ krajiny? Abrahám, ten veľký pútnik, povedal ľudu, uprostred ktorého sa pohyboval: „Som tu u vás pohostín a cudzinec.“ (1. Moj. 23:4), ale oni mu odpovedali: „Ty si knieža Božie medzi nami.“ (1. Moj. 23:6). Jeho oddelenie umocnilo jeho svedectvo. Presným opakom bol jeho synovec Lot, ktorý odšiel do Sodomy a zaujal miesto sudcu v tejto spoločnosti. Sodomskí muži mu povedali: „Sám prišiel sem bývať cudzinec a bude nás súdiť! Počkaj, teraz urobíme tebe horšie ako im!“ (1. Moj. 19:9). Jeho kompromis v záležitostiach Sodomy mu prekazil akékoľvek svedectvo, s ktorým tam prišiel po prvýkrát. Naše svedectvo chudobným umierajúcim dušiam okolo nás je najjasnejšie vtedy, keď vidia, že máme jasnú nádej prekračujúcu rámec tohto sveta a že sa nemusíme podieľať na jeho politike, ani na iných jeho záujmoch, a predsa môžeme žiť v radosti a spokojnosti.

Naše svedectvo je, že máme jasnú nádej prekračujúcu rámec tohto sveta a že sa nemusíme podieľať na jeho politike.

Naše povolanie: vyslanci – „Teda za Krista posolstvujeme,“ (2. Kor. 5:20)

Veľvyslanec zastupuje svojho panovníka v cudzej krajine. Jeho jedinou povinnosťou je, aby žil medzi cudzími ľuďmi a dbal na naplnenie záujmov svojej vlasti v tejto cudzokrajnej spoločnosti. Nemôže a v skutočnosti ani nesmie hlasovať v tej krajine, v ktorej žije, len preto, že jeho politici sú v inej krajine. Medzi jeho povinnosti môže patriť aj dohľad nad emigráciou ľudí z tejto krajiny do jeho vlastnej krajiny. Zabezpečuje výber vhodných kandidátov na emigráciu a ich prípravu na život pod legitímnou a zvrchovanou vládou jeho krajiny, a teda aby dodržiavali zákony jeho vlasti. Tak isto tu aj my zastupujeme svojho momentálne neprítomného Pána a snažíme sa o Ňom svedčiť iným, aby sa Kristus mohol stať ich Pánom. Túžime vidieť ľudí, ktorí majú záujem o našu vlasť a mohli by sa stať občanmi tej „krajiny bez konca“ (pozn. pr. podľa textu piesne „No night there“ J. R. Clementsa 1899), do ktorej budeme čoskoro povolaní.

(Pokračovanie nabudúce)

DOBRÉ ZVESTI Z NEBA

Migranti

Jedným z najpálčivejších problémov Európskej únie sú v súčasnosti práve migranti, ktorí sa každý týždeň pokúšajú prekročiť Stredozemné more a hľadajú lepší život. Na Ďalekom východe sa odohráva podobne desivý scenár, pretože aj v Barme tisíce Rohingských migrantov utekajú pred prenasledovaním zo svojej vlasti. Niektorí z nich nemajú povolenie na vylodenie v susedných krajinách, a preto ich vracajú naspäť, pričom musia čeliť nebezpečenstvám nemilosrdného Andamanského mora, po veľa ďalších týždňov prekonávať hrôzy tejto nebezpečnej plavby, ktorá im prináša nepríjemnú a skutočne reálnu možnosť záhuby v neutíchajúcich vlnách.

Zatiaľ čo mnohí utekajú pred prenasledovaním, iní sú „ekonomickými“ migrantmi, ktorí sa chcú vyhnúť chudobe, a ďalší len potrebujú pokoj a bezpečie pre svoje deti. Všetci zaplatili veľké sumy bezohľadným obchodníkom s ľuďmi a pašerákom; tí ich posadia ako zvieratá na krehké, nebezpečné lode, ktoré neboli nikdy určené na takú cestu, ktorú musia vykonať. Mnohí zahynú, stratia sa na mori a ich nádej, že dosiahnu vysnívané bezpečné miesto sa drsne rozplynie.

Zverujú svoju budúcnosť nečestným ľuďom, ktorí nemajú žiadny záujem o ich blaho a ktorí sa vôbec nestarajú o to, či vôbec niekedy dosiahnu ich zamýšľaný cieľ; jediné, o čo sa zaujímajú, sú podvodne získané peniaze z tohto nelegálneho obchodu. V niektorých prípadoch dokonca posádky opustili svoje lode a nechali nešťastných cestujúcich samotných, aby sa vyrovnali s nebezpečnou situáciou, do ktorej sa dostali.

Všetci sme však v istom zmysle prisťahovalcami, ktorí prekonávajú neisté more života aj s jeho nespočetnými nebezpečenstvami. Strhávajú nás nepokojné prúdy času smerom k večnosti, kde sú len dva možné ciele; nebo alebo peklo. Každú sekundu, každú minútu, každú hodinu, každý deň; aj keď spíme, unáša nás tento prúd bližšie a bližšie k večnosti, ktorá leží za týmto prchavým životom, týmto krátkym prechodom. Neustále sa pohybujeme z časnosti do večnosti, áno, to je pravda, ale kam smerujeme? Je to cesta, z ktorej nemôžeme uniknúť; nemôžeme sa obrátiť, nemôžeme ju opustiť a nemôžeme zostať stáť, nemôžeme spomaliť a napriek tomu sú mnohí bezstarostní, bezcieľne unášaní, bez akejkoľvek istoty toho, do ktorého cieľa nevyhnutne dospejú.

Mnohí sa držia nerozumných a nesprávnych rád, aby pokračovali ďalej a nemali obavy z dôsledkov; veď nakoniec sa všetko na dobré obráti. Iní vložili všetky svoje nádeje do náboženstva, dobrých skutkov, charitatívnych činov, plavia sa stále ďalej, napriek mnohým pochybnostiam, smerom k neistej budúcnosti. Iní sa pokúšajú presvedčiť sami seba, že na druhej strane neexistuje žiadny veľký, večný svet, a tak sa utiekajú ku lži, nachá-

dzajú svoje útočisko v roztrhanom stane ateizmu a agnosticizmu.

Avšak mnohí z nás sú si istí tým, kam smerujú a podobne ako apoštol Pavel, môžu s istotou potvrdiť: „… lebo viem, komu som uveril, aj som presvedčený, že má moc ostrážiť to, čo uložil u mňa, do tamtoho dňa.“ (2. Tim. 1:12). Vieme, že nikdy nedosiahneme nebo svojím vlastným chabým snažením, ani si nezaslúžime mať domov na tomto nebeskom pobreží, a preto sme zverili naše večné blaho všemocným a overeným rukám Pána Ježiša. Sme si istí, že keby sme zostali takými akými sme boli, nepochybne by sme dospeli do večnej tmy pekla.

Mnohí, aj napriek tomu, že to všetko vedia, sú podobní nešťastným námorníkom na palube tej lode, ktorou sa plavil Jonáš. Pracujú a namáhajú sa o to viac, a vkladajú do toho všetku svoju nádej, pretože dúfajú, že sa tak dostanú do neba. Máme však iba jednu jedinú možnosť: „Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený ty aj tvoj dom.“ (Skut. 16:31).

Máme kotvu, čo pevne drží dušu
Pred vlnami búriacimi pevnú, istú;
Na skale základe, čo nepohne sa iste,
Na pevnej, hlbokej Spasiteľa láske.

Si pripravený pre večnosť?

Dnes sú tvoje ruky plné práce, dnes je tvoja myseľ plná plánov pre budúcnosť, dnes sú tvoje oči bystré. No zajtra sa môže všetko zastaviť, ruky sa zložia, oči sa zavrú a ty odídeš z časnosti do večnosti.

Aj iní ľudia bývali plní zdravia a sily, žili bezstarostne ako ty dnes, ale odišli do večnosti.

Nadaný herec, zabávač, predvádzal umelecké výkony, ktoré obdivovali davy ľudí – teraz je preč. Prešiel zo sveta fikcie do reality večnosti. Šikovný obchodník, ktorého hlas sa ozýval preplneným trhoviskom, je preč. Hlas utíchol, už nenakupuje, nepredáva. Vstúpil do večnosti. Aj ty čakáš v rade, aby si vstúpil tam, do večnosti. Polož si otázku: „Som pripravený pre večnosť?"

Zastav sa na chvíľku a dovoľ, nech k tebe prehovorí tvoje svedomie. Počúvaj! Ono hovorí, neumlč jeho hlas dnes, možno sa už viacej neozve. Dovoľ, aby večnosť cele vyplnila tvoje uvažovanie. Nebo a peklo sú skutočné, a jedno z nich bude tvoje večné určenie. Dnes je deň, aby si sa rozhodol ktoré. Zajtra môže byť pre teba neskoro. Čomu žiješ? Kde smeruješ?

„Títo pojdú do večného trápenia, ale spravedliví do večného života. "(Matúš 25:46).

„Uver v Pána Ježiša Krista a budeš spasený" (Skutky 16:31). Ak ešte nie si spasený, „Hľadajte Hospodina, dokiaľ ho možno najsť! Volajte na neho, dokiaľ je blízko! Nech opustí bezbožný svoju cestu a nešľachetný človek svoje myšlienky a nech sa navráti k Hospodinovi, a zľutuje sa nad ním, a k nášmu Bohu, lebo je hojný odpustiť." (Izaiáš 55:6-7).

Predstavme si, ako sa oceánom plaví loď. Je to starý zhrdzavený vrak a voda do neho preteká na mnohých miestach. Z prístavu vyrazila záchranná loď a priblížila sa k tomuto vraku. Kapitán záchranárov pozýva všetkých cestujúcich na palube vraku, aby ho okamžite opustili. No ľudia na lodi rezolútne odmietajú pomoc a hovoria: „Naša loď nie je až tak hrdzavá, treba ju iba trochu utesniť a natrieť farbou." Iný hovorí: „Okamžite odíďte od nás s tou vašou záchrannou loďou, my máme na to kvalifikovaného majstra, ktorého náplň práce je opraviť našu loď!"

A tak niektorí pokračujú vo svojej zábave, iní majú plné ruky práce s opravou a maľovaním lode. Len niektorí vidia, aký je skutočný stav a využívajú možnosť prejsť na záchrannú loď. Vrak sa naplní vodou a potonie v hlbinách oceánu. Povedzte, kto je zodpovedný za tých, čo odmietli záchranu? Záchranná loď bola poslaná zachrániť všetkých, kapacity mala pre všetkých, ale väčšina odmietla. Pán Ježiš Kristus je záchranná loď pre každého človeka. On bol na to poslaný a má kapacitu, aby všetkých zachránil. Všetkých, ktorí sa rozhodnú opustiť tonúci vrak a prísť k Nemu do Jeho lode.

Šťastní sú všetci tí, ktorí vložili svoju nádej pre večnosť v Neho. „Jakože my utečieme, ak zanedbáme také veľké spasenie?!" (Židom 2:3).

ISSN 1451-1991

9 771451 199001

www.slovo pravdy.com